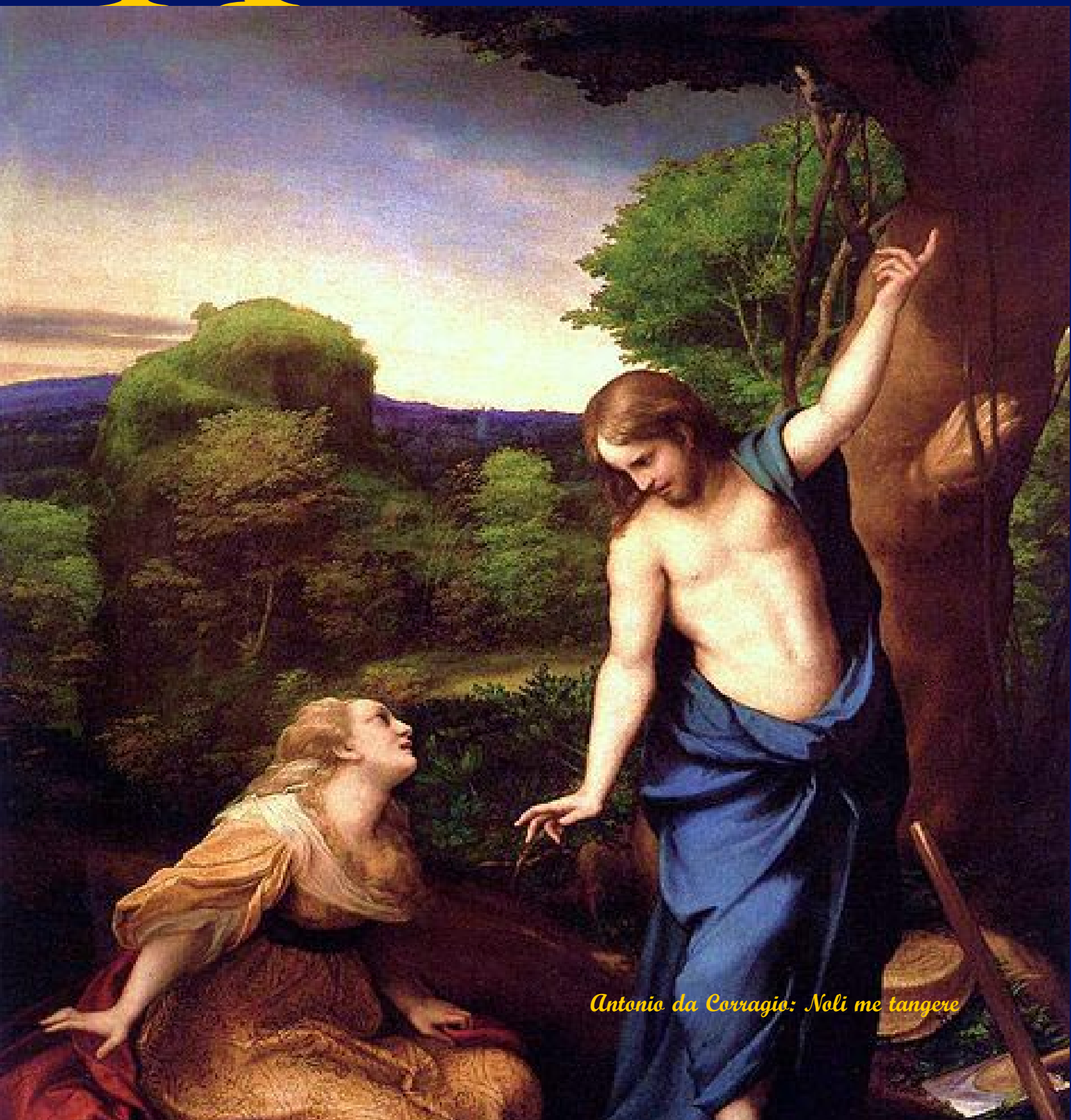

KALEJDOSZKÓP KALEIDOSCOPE

*“Nincs más haza, csak az anyanyelv...”
(Márai Sándor)*

Antonio da Corragio: Noli me tangere

THE LARGEST HUNGARIAN CANADIAN COMMUNITY ADVERTISING NETWORK

416-638-3431

DOWNLOAD FREE APPLICATIONS
WWW.CORVINADIRECTORY.CA

Mobile application
iPhone / iPad / Android
Always in your hand
Always up-to-date
Prompt dialing from application
Easy to save phone numbers
Increase your ad's value with logo,
short video of your business

TOM'S PLACE TOM'S PLACE

Take Off More

Building on a retail tradition that began in 1958, Tom's Place is a constant in the ever-changing world of fashion, proving that quality and value are always in style. Quality means never compromising and adhering to the rule - all men's suits are 100% wool. Value and discount prices are captured in a name - TOM. T-O-M means Take Off More as Tom will always trim prices to fit your budget.

We invite you to visit Tom's Place, one of Toronto's leading retailers for designer men's and women's business apparel.

FEATURING **Men's Suits 5 FOR 1**
(first floor only)

190 Baldwin St.
Kensington Market

Just west of Spadina
1hr. Free Parking with purchase
M-W 10-6 • Th-F 10-7 • Sat 9-6 • Sun 12-5

416-596-0297

www.toms-place.com

DSIDA JENŐ

A HÚSVÉT DICSÉRETE

Ezerkilencszázharminc éve: szent
zsidók földjére nagy próféta támadt.
Emlékének, mely bágyadt, égi bánat,
szenteljük ezt a sárga pergament.

Rágondolok, míg járom Golgotámat.
Mivelhogy nincs igazság idelent,
Pilátus alatt a keresztre ment,
de harmadnapra új életre támadt.

Alleluja! - nagy bátyákat ledöntön
rivalg s csodára váró tűzben ég
falú és város, ház, tébolyda, börtön,

minden üszkös, az arcok feketék!...
Feltámad-é a bús erdélyi földön,
ki meghala és eltemették?

TARTALOMBÓL - CONTENTS

Orbán Viktor miniszterelnök üdvözlete	2
Greetings by Jason Kenney, P. C., MP, Canada's Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism	3
Juhász Gyula: Március idusára (vers)	4
Király Ilona: Március messziről (vers)	4
165 th Anniversary of the Hungarian Revolution and War of Independence of 1848-49	5
Ady Endre: A márciusi Naphoz (vers)	6
Wass Albert: Emlékezés egy régi márciusra	6
Lóháton érkezett Semjén Zsolt Kézdivásárhelyre	7
Reményik Sándor: Erdélyi március (vers)	7
Bakó Zoltán: 150 éve végezték ki a székely vértanúkat	8
Kányádi Sándor: Nyergestető (vers)	10

Dancs Rózsa

TERJESSZE LAPUNKAT!

MŰVELTSÉGE GAZDAGODIK,

HA AZ ÉSZAK-AMERIKAI MAGYAR
DIASZPÓRA EGYETLEN KÉTNYELVŰ,
SZERVÁTIUSZ JENŐ-DÍJJAL

KITÜNTETETT KULTURÁLIS LAPJÁT OLVASSA

Kéziratokat és más, közlésre szánt anyagot csak elektronikus
postán fogadunk el.

A folyóiratban megjelenő írások tartalmáért kizárólag
a szerzők felelősek.

We accept manuscripts, pictures, etc. by e-mail only.
The opinion expressed in this publication are
not necessarily those of the publisher.

Jókai Anna: Ima Magyarországért (vers)	11
Anna Jókai: Prayer for Hungary (poem) - Translation by Frank Veszely	12
Habemus Papam	14
Dobos Marianne: Az alázat titka	14
Juhász Gyula: A hegyi beszéd; Pilátus (versek)	16
Kató Béla püspök: Senki ne féljen a cselekvéstől	17
Fekete Zsuzsa: Nincs két életed	18
Barna Márta: Pósa Zoltán Az ifjúság maradéka c. regénye megjelent bolgár nyelven...	20
Babits Mihály: Húsvét előtt (vers)	21
Sajgó Szabolcs: péntek este	22
Szabolcs Sajgó: friday night (poem) Translation by Valerie Woods -	22
Pósa Zoltán: Húsvéti fény a város fölött (vers)	22
Bágyoni Szabó István: Honismeret vagy annak feladása?	23
Európának védenie kell a veszélyeztetett nyelveket	24
Hogy az egységes magyar nemzet tagjai legyünk	25
Varga Gabriella: Balogh József... laudációja	26
Balogh József: Gagyzuhogás (vers)	27
Gárdonyi Géza: A cinege	28
József Attila: Április 11 (vers)	29
Devecseri László: Nyuszikaland (mese)	30
Devecseri László: Húsvét; A kék pék (versek)	30
Borcsa János: In Memoriam Veress Zoltán (1936 - 2013)	33
Veress Zoltán: Irgum-Burgum Benedek (versmese)	33
In Memoriam Katona Szabó István (1922 - 2013)	34
Katona Szabó István: Wass Albert emlékezete	35

Áldott húsvéti ünnepeket!

KALEJDOSZKÓP - KALEIDOSCOPE

ISSN 1480-5499

MEGJELENIK KÉTHAVONTA - PUBLISHED BIMONTHLY

Előfizetés - Subscription: CA\$65.00/year; Foreign: US\$75.00/year

Publisher: **Kaleidoscope Publishing**

Elnök - **Telch György-George** - President

Főszerkesztő - **Telch-Dancs Rózsa** - Editor-in-Chief

Szerkesztés, fordítás - **Turóczy Tamás** - Editor, Translator

Terjesztés - **Turóczy Katalin** - Subscription

Munkatársak:

Bácsalmási István, Kaslik Péter, Lemák Emese,

Miska János, Sándor Mary, Veszely Ferenc

Elérhetőség - Address:

122 Silas Hill Drive, Toronto, ON, M2J 2X9, Canada

Tel.: 416-491-4631; Fax: 416-491-9661

E-mail: **rozsadancs@yahoo.ca**

Copyright © Kaleidoscope Publishing

*No part of this publication may be reproduced by electronic means,
photocopying or otherwise, without written permission from the
publisher, excepting brief quotes for the purpose of review.*

www.kalejdoszkop.com

<http://epa.oszk.hu/html/vgi/boritolapuj.phtml?id=01658>

***KALEJDOSZKÓP szó a Pallas Nagy
Lexikona helyesírását követi**

MINISZTERELNÖK

Tisztelt Honfitársaim!

Köszöntöm Önöket a magyar szabadság ünnepén. Ez az a nap, amikor az egész világ hallja a magyar szabadság hangját. Ez a hang azt mondja, hogy a szabadság azoké, akik elég bátrak, hogy kivívják. Mi, magyarok kivívtuk. Sokat küzdött a magyarság az elmúlt évszázadokban, hogy ez ma így lehessen.

Az elmúlt években elindítottuk nemzetünket a határokon átívelő egyesítés útján. Így leszünk többen, így leszünk erősebbek. Ezt az erőt éppoly bátran és elszántan, éppoly okosan és leleményesen kell használnunk, ahogy eleink tették. A nemzet újraegyesítésének értelme éppen az, hogy mindenki, aki magyarnak vallja magát, részt vehessen a magyar nemzet és Magyarország építésében. A határon túl élők részt vehetnek Magyarország erősítésében, az erős anyaország pedig többet tud tenni értük ott, ahol élnek.

Régen voltunk ilyen közel ahhoz, hogy a magyarság céljait megvalósítsuk, a magyar szabadságot kiteljesítsük határokon belül és kívül. Régen voltunk ilyen egységesek. Használjuk ki a lehetőséget, amit közösen teremtettünk. Legyünk méltó utódai a '48-as magyar hősöknek.

Ehhez kívánok a magyar szabadság ünnepén minden magyarnak erőt, hitet és bátorságot!

Budapest, 2013. március 15.

Orbán Viktor

Minister
of Citizenship
and Immigration

Ministre
de la Citoyenneté
et de l'Immigration

Ottawa, Canada K1A 1L1

Greetings from the Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism

I would like to extend my warmest greetings to all those joining the National Alliance of Hungarians in Canada (Kanadai Magyarok Országos Szövetsége) on the occasion of this National Day commemoration on March 15th. On behalf of Prime Minister Stephen Harper and the Government of Canada, I would like to commend those whose time and efforts, in the service of their community, have made this day possible.

As an organization representing Hungarian community groups across the country, the National Alliance of Hungarians in Canada does important work to encourage the preservation of Hungarian culture and traditions among Hungarian Diaspora in Canada. The freedom fight fought from 1848 to 1849 is remembered especially on March 15th as a decisive event in Hungary's history that is commemorated in the Hungarian community to this day. Today's event allows all Canadians to reflect upon the remarkable achievements of Canadians of Hungarian heritage.

Canada is a strong, peaceful, pluralistic nation; a country where newcomers make a commitment to contribute and where they can thrive while honouring their personal traditions and culture. As Prime Minister Stephen Harper has said, "Canada has been immeasurably enriched by such a broad array of ethno-cultural traditions. Each community is part of the cultural diversity that is one of Canada's greatest strengths in this globalized world."

As Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism, I extend my thanks to the National Alliance of Hungarians in Canada for their role in helping to preserve Hungarian heritage.

My best wishes for a wonderful commemoration!

Sincerely,

The Honourable Jason Kenney, PC, MP

Minister of Citizenship, Immigration and Multiculturalism

Canada

JUHÁSZ GYULA

MÁRCIUS IDUSÁRA

Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak,
Mint csillagok ragyognak boldogan
S fényt szórnak minden születő tavasznak.
Valamikor szép tüzes napok voltak,
Most enyhe és derűs fénnel ragyognak.
Ilyen nap volt az, melynek fordulója
Ibolyáit ma a szívünkbe szórja.

Ó, akkor, egykor, ifjú Jókai
És lángoló Petőfi szava zengett,
Kokárda lengett és zászló lobogott;
A költő kérdett és felelt a nemzet.
Ma nem tördel bilincset s börtönajtót
Lelkes tömeg, de munka dala harsog,
Szépség, igazság lassan megy előre,
Egy szebb, igazabb, boldogabb jövőbe.

De azért lelkünk búsan visszanéz,
És emlékezve mámoros lesz tőled,
Tűnt március nagy napja, szép tavasz,
Mely fölráztad a szunnyadó erőket,
Mely új tavaszok napját égre hoztad,
Mely új remények ibolyáját fontad.
Ó nagy nap, szép nap, légy örökre áldott,
Hozz mindig új fényt, új dalt, új virágot!

KIRÁLY ILONA

MÁRCIUS MESSZIRŐL

„Talpra magyar, hí a haza!”
- És gondolatban ott vagyok,
hol újból bátran ünnepelnek
testvéreim, a magyarok.
Új márciusi lendülettel,
hittel terveznek jobb jövőt.
Mióta tőlük messze jöttem,
de sokat is küszködtek ők!

Testvéreim, mert ott születtem,
ott nőttem fel, magyar vagyok.
Mint hűtlen gyermek, elszegődtem
szerencsémhez, de ott ragyog
hazám képe most is előttem,
mint egy megtört, de jó anya.
Mi bántódás ért, nem ő tette,
a kor volt hozzánk mostoha.

Sokan eljöttünk, s idegenben
kezdjük el az új életet.
Nem bírtuk tovább elviselni
a bántó körülményeket.
Majd változás jött, mégsem volt mind
megalkuvó, ki ott maradt.
Meggérni az otthagyt jussunk
nem volna szép, s nem is szabad.

De ha bármi bántódás érné,
Vagy nélkülözne az anyánk:
védelmezni és támogatni,
nem méltán számíthat-e ránk?
Így ha a haza minket szólít,
segítsünk rajta, mit tudunk!
Szeressük végig, mindhalálig,
mind, akik magyarok vagyunk.

Székely zászló

165th ANNIVERSARY OF THE HUNGARIAN REVOLUTION AND WAR OF INDEPENDENCE OF 1848-49

The Revolution started on March 15, 1848.

The bloodless mass demonstrations in Pest and Buda forced the Imperial governor to accept all twelve of their demands. After that, there were many insurrections throughout the Kingdom; on the pressure, the Governor-General's officers, acting in the name of the King appointed Hungary's new parliament with Lajos Batthyány as its first Prime Minister. The new government approved a sweeping reform package, referred to as the "April laws", which created a democratic political system. The newly established government also demanded that the Habsburg Empire spend all taxes they received from Hungary in Hungary itself, and that the Parliament should have authority over the Hungarian regiments of the Habsburg Army.

APRIL LAWS_(excerpt)

Framing our conduct according to these events, and confiding in the justice of Eternal God, we, before the world, and relying on the natural rights of the Hungarian nation, and on the power it has developed to maintain them, further impelled by that sense of duty which urges every nation to defend its existence, do hereby declare and proclaim in the name of the nation legally represented by us, the following:

1st. Hungary, with Transylvania, as legally united with it, and its dependencies, are hereby declared to constitute a free, independent, sovereign state. The territorial unity of this state is declared to be inviolable, and its territory to be indivisible.

2d. The house of Hapsburg-Lorraine — having, by treachery, perjury, and levying of war against the Hungarian nation, as well as by its outrageous violation of all compacts, in breaking up the integral territory of the kingdom, in the separation of Transylvania, Croatia, Slavonia, Fiume, and its districts from Hungary — further, by compassing the destruction of the independence of the country by arms, and by calling in the disciplined army of a foreign power, for the purpose of annihilating its nationality, by violation both of the Pragmatic Sanction and of treaties concluded between Austria and Hungary, on which the alliance between the two countries depended — is, as treacherous and perjured, forever excluded from the throne of the united states of Hungary and Transylvania, and, all their possessions and dependencies, and is hereby deprived of the style and title, as well as of the armorial bearings belonging to the crown of Hungary, and declared to be banished forever from the united countries and their dependencies and possessions. They are therefore declared to be deposed, degraded, and banished from the Hungarian territory.

3d. The Hungarian nation, in the exercise of its rights and sovereign will, being determined to assume the position of a free and independent state among the nations of Europe, declares it to be its intention to establish and maintain friendly and neighborly relations with those states with which it was formerly united under the same sovereign, as well as to contract alliances with all other nations.

4th. The form of government to be adopted for the future will be fixed by the Diet of the nation.

But until this shall be decided, on the basis of the ancient and received principles which have been recognized for ages, the government of the united countries, their possessions and dependencies, shall be conducted on personal responsibility, and under the obligation to render an account of all acts, by Louis Kossuth, who has by acclamation, and with the unanimous approbation of the Diet of the nation, been named Governing President, (Gubernator,) and the ministers whom he shall appoint.

And this resolution of ours we shall proclaim and make known to all the nations of the civilized world, with the conviction that the Hungarian nation will be received by them among the free and independent nations of the world, with the same friendship and free acknowledgment of its rights which the Hungarians proffer to other countries.

We also hereby proclaim and make known to all the inhabitants of the united states of Hungary and Transylvania, and their dependencies, that all authorities, communes, towns, and the civil officers both in the counties and cities, are completely set free and released from all the obligations under which they stood, by oath or otherwise, to the said house of Hapsburg-Lorraine, and that any individual daring to contravene this decree, and by word or deed in any way to aid or abet any one violating it, shall be treated and punished as guilty of high treason. And by the publication of this decree, we hereby bind and oblige all the inhabitants of these countries to obedience to the government now instituted formally, and endowed with all necessary legal powers.

DEBRECZIN, April 14, 1849.

ADY ENDRE

A MÁRCIUSI NAPHOZ*Révész Bélának küldöm.*

(Márciusi Nap, nagy a te hatalmad
S magyar Márciust, magyar forradalmat
Nem gyujtottál ránk ezer évig mégsem:
Ültünk örökkön jeges senyvedésben.)

S verje meg az Isten a verejtékünket,
Verje meg veréssel egész életünket,
Ha tovább tengődünk ilyen kábult-árván,
Csókunkat a szánkban, álmunkat a párnán,
Gyermeket ígérő legszebb ingerünket,
Verjen meg az Isten, verjen meg bennünket,
Verje meg a tettünk, verje meg az álmunk,
Dunai-tiszai régi megállásunk,
Verje a multunkat, verje a jövőnket
S betyáros magunkból elkövetkezőket,
Ha el nem tiporjuk, kik utunkat állják:
Magyar Márciusunk minden akadályát.
Verje meg, verje meg, ha van verő Isten,
Aki csak egy kicsit ósdit akar itten,
Mert itt kárhozat van, itt le kell gyilkolni
Mindent, ami régi, ezeréves holmi,
Mindent, ami senyveszt, mindent, ami árul
S Etelközt teszi meg hú magyar határu.
Óság-tartók népe most ront ellenünkbe:
Fiatal Március, most nézz a szemünkbe
S úgy adj nekünk erőt, sugarat, hatalmat,
Amily híven hisszük ezt a forradalmat.
Nekünk forradalmas minden futó óra,
Gőgös, gazdag grófra s gazdagult zsidóra
Haragszunk és vagyunk egyazon haraggal,
Tán ki sem mondható, gyilkos indulattal.
Mert a világ siet s most kerül dűlőre:
Érdemesek vagyunk életre s jövőre?
Büdös úr-szag, pénz-szag sehol így nem kábít,
Minden: változásért és újért kiált itt.
S ha papok tömjénjük gőgösebben rázzák,
Mindezek halálos sorsunk magyarázzák:
Petőfi szavánál van szükség jobb szóra:
Mindent meglátóra, mindent fölrugóra.
E fényes Március csatásorba állít:
Végre talán eljut bús Magyarorszáig.

(Márciusi Nap, nagy a te verésed,
Csodatevőn szép te megérkezésed,
De akard végre, hogy mi is akarjunk,
De akard végre, hogy csúnyán ne haljunk.)

WASS ALBERT

EMLÉKEZÉS EGY RÉGI MÁRCIUSRA

Az erdőszélen hóvirág fehérlett.
Sarjadó gyepen az iskola glédában állt, mint még soha.
Valaki a Talpra Magyart szavalta.
Aztán a tanító beszélt a szabadságról.
Hallgatta sok parasztgyerek,
oldalt a jegyző meg a pap s tisztos, komoly, ősz emberek.

A harangozó tartotta a zászlót vén bajszos
arcán zord egykedvűséggel.
S a tanító lelkesen magyarázta, hogy mi is történt
ezelőtt sok, nagyon sok évvel.
Hősökről beszélt és csatákról s arról, hogy miként
folyt a vér, amikor annyi ember meghalt valamiért.

A többiek hallgatták némán.
Hitték is, nem is a mesét.
Öreg volt már a múlt. Setét s bizonytalan ködök takarták.
S egyszerre csak egy kisgyerek hangosan megszólalt hátul:
„Édesanyám! Mi a szabadság?”
A tanítóban elakadt a szó. Odanézték mindannyian.
Az asszony pedig felsóhajtott és azt felelte:
„Amikor hazajönnek a katonák, fiam.”

Ó, hóvirágos régi március...!
Azóta mennyi vér ömlött megint, s részeg torokkal
hányszor ordították
közénk a véres jelszót, hogy „szabadság!”
Voltunk azóta hősök mi magunk is.
Hősök, pribékek, árulók, gazok,
honmentők és hazátlanok,
voltunk minden, amit csak akartak
a habzó szájú álapostolok.

Négyszer szabadítottak föl azóta
propagandás vad proféciaival
és mind a négyszer más zászló alatt!
És mind a négyszer esküdtek reá,
hogy most lettem szabad!
Hát ez a szabadság, emberek?
Szónokló, híres emberek!
Élők s holtak mind ezt akarták...?
S mi lesz, ha majd egy szép napon
megkérdezi egy kisgyerek:
„Édesapám, mi a szabadság...?”

Ó, hóvirágos régi Március...
Talán sóhajtunk egyet mi is akkor
és csak annyit mondunk csöndesen:
fiam, szabadság az, ha majd
hazatérhetünk mindannyian. Bajorerdő, 1947.

LÓHÁTON ÉRKEZETT SEMJÉN ZSOLT KÉZDIVÁSÁRHELYRE

Az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc 165. évfordulóját ünneplő felső-háromszékiek közé.

Magyarország köszöntését, megbecsülését és szeretetét hozta Székelyföldre – mondta Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes.

„Nagyon fontos tudatosítanunk magunkban és megértessük román barátainkkal is, hogy amit mi akarunk, kérünk, követelünk nem valamilyen soha nem látott extremitás, hanem az a legtermészetesebb jog az Európai Unióban. Mert a nemzeteknek, a nemzetiségeknek a jogai, azok emberi jogok a közösség szintjén. Amikor mi szabadságunkhoz, nemzeti önazonosságunkhoz ragaszkodunk, akkor emberi jogainkhoz ragaszkodunk” – mondta Semjén Zsolt.

Kézdivásárhely főterén, ami a forradalom legendás ágyúöntő tüzérsztyjének, Gábor Áronnak a nevét viseli, több ezren gyűltek össze a magyar nemzeti ünnepen. Az ünnepség végén Bokor Tibor, Kézdivásárhely polgármestere, az önkormányzat nevében székely zászlót vont fel a szabadságharcos szobra mögött álló zászlórúdra. „Ez egy válasz a jelképeink elleni hadjáratra, hisz nap mint nap perelnünk kell a prefektusi hivattal azért, mert közintézményeinken ott lobog a székely zászló. Azt szeretnénk, hogy ez a zászló örökre itt lobogjon a Gábor Áron téren” – mondta Bokor.

A kézdivásárhelyi ünnepségen felolvasták Orbán Viktor miniszterelnök ünnepi üzenetét és azt a március 10-én a román kormányhoz intézett beadványt, amiben a székely szabadság napja elnevezésű marosvásárhelyi demonstráció résztvevői területi autonómiát követeltek a Székelyföldnek.

Index.hu

REMÉNYIK SÁNDOR

ERDÉLYI MÁRCIUS

Egy tizenötös szám. És március:
Az első tavasz-hónap közepe.
Kimondottam így egyszerűn,
Ne féljete, ne féljen senkise.
Ne féljete: nem tüzesednek át
Halk hangolás után a vers-sorok,
Nem temetni és nem lázítani,
Csupán figyelmeztetni akarok.
Oly csendben nő a versem, mint a fű,
Úgy duzzad, mint a rügy duzzad a fán:
Nem szavalok, – szavaltunk eleget,
– Nagyon sokat – március idusán.

Volt egy tanítóm akkor, – igazi,
Nagy nevelő, – gyökérig lehető.
Ő mondta: csak úgy ünnep ez a nap,
Ha munkát s imát összefoglaló.
Magányos hangját zsvaj nyelte el. –
Lavina dörgött. Most, – a kő alatt
Számunkra csak csendes növekedés:
Valóban: munka s imádság maradt.
De szárny kell munkához s imához is!

Szárny, mely röpít, s forrás, mely enyhet ad.
Tört szárny, beomlott kútfő: – mégis élet,
Mégis üdvösség az a régi nap.
Testvér, látod: én nem járok tilosban,
De te is hidd: nem tilalmas dolog
Megsimogatni otthon a fiókban
Egy poros, régi, kicsi szalagot.
Aztán – menni a hétköznapi útján,
Császárnak megadni, mi az övé,
S maga részét minden hatalomnak, –
De Istennek is, ami Istené.

Foto: Vékony Attila-Tamás

BAKÓ ZOLTÁN

150 ÉVE VÉGEZTÉK KI A SZÉKELY VÉRTANÚKAT*Szent hely ez, ó vándor!*

A valamikori városszélen, a Szent-György utca keleti végénél, ott ahol egykor Gordásfalva állhatott (egyike azon nyolc falunak, amelyek Marosvásárhelyhez csatlakozván a későbbi várost alkották) 1874 óta áll egy emlékmű. A Székely Vértanúk emlékoszlopa néven ismerik a helybeliek és a messze földről idevetődő, történelmünk iránt érdeklődők. 150 évvel ezelőtt, itt, a Postaréten végeztette ki az osztrák hatalom a Habsburg-ellenes összeesküvés három vezéralakját, Bágyi Török János kollégiumi tanárt, Martonosi Gálfi Mihály ügyvédet és Nagyvárad Horváth Károly földbirtokost.

1849-ben bekövetkezett Világos, ezt követte a rosszemlékű Bach-korszak és Heydte báró boszorkányüldözése. A forradalom és szabadságharc vezetőinek egy része bitón, vagy puskacső előtt végezte, mások osztrák börtönökben ültek, ismét mások a hontalan bolyongást, száműzetést választották. Ám voltak, akikben nem halt meg a remény, akik újból föl akarták lobbantani a forradalom lángját, mert nem tudtak beletörődni abba, ami Világosnál történt. Makk Sándor tüzérezredes kapcsolatot tartott az emigrációban levő Kossuthal, szervezte a forradalmi mozgalmat idehaza. A titkos társaság élén egy ún. láthatatlan kormány állott, az egész összeesküvést "évszaki rendszerre" építették. Az esztendő volt Magyarország, a 12 hónap ugyanannyi központ (ebből három Erdélyben), s mindeniknek egy-egy katonai és polgári vezetője. A székelyföldi egyik "hónap" 4 "hétre", Maros-, Csík-, Udvarhely- és Háromszékre oszlott. A szigorú titoktartás ellenére (a szervezet tagjai egymást nem ismerték) 1851 őszén már Erdély-szerzte beszélt a nép egy láthatatlan kormányról. Úgy tűnik, a bécsi kormányt már 1851 őszén Párizsból figyelmeztették, hogy Magyarországon valami készülöben van.

Orbán Balázs mintegy másfél évtizeddel az események után járta be Marosszéket. Az emlékek ekkor még eléggé frissek voltak, és ismerve az ő alaposságát, olykor szinte kínos pontosságát, bizvást hagyatkozhatunk rá. (Hentaller Lajos csak 1894-ben jelenteti meg a Balavásári szüret című, a vértanúkkal és az akkori történésekkel kapcsolatos írását.) Heydte a Haller grófoktól elkobzott fehéregyházi kastélyban rengeteg embert hallgatott ki az összeesküvés ügyében, ám érdemleges eredményre nem jutott.

És akkor jelentkezett egy áruló. Mert árulók mindig is akadtak.

Orbán Balázs kutatásai szerint a kispörgényi (Marosvásárhelytől 18 kilométerre lévő falu) Bíró Mihályt 1849-ben Bem tábornok a marosszéki hármass comitè tagjává nevezte ki. A forradalom bukása után őt is letartóztatták, ám tüneményes módon nagyon hamar szabadlábra került. Nos,

ez az ember jelentkezett Heydte bárónál. Előzetesen behízelegte magát Horváth Károly és Török János bizalmába. Így hozzájutott a tervrajz és számos dokumentum több példányához. Híveket toborzott az összeesküvéshez. Vagy legalábbis úgy tett, mintha toborzott volna. Eljutott többek között az agárdi Nagy Samuhoz, aki a forradalom alatt honvédszázados volt. Most Bíró ezredesi ranggal kecsegtette. Nagy gyanút fogott, szóba sem állt tovább az árulóval, sőt, volt bajtársait, rokonait, ismerőseit is figyelmeztette a veszélyre, amit Bíró jelenthetett. Ez 1851 őszén a balavásári szüreten találkozott Horváth Károllyal, és a titkos terv kiviteléről tárgyaltak. Novemberben valaki felismerte Bíró Marosvásárhelyen, amikor az éjszaka a Heydte lakásáról köpenybe burkolózva osont ki. A hírt közölték Horváth Károllyal, s a vezetők úgy döntöttek, hogy az árulót ki kell végezni a titkos társaság szabályai szerint. Ám Horváth ellenezte. Akkor még nem tudhatta, hogy ezzel saját halálos ítéletét írja alá. Feltételezhető, hogy ebben az időszakban Bíró csak általánosságokról tájékoztatta az osztrákokat, hisz nem tudhatta, miként végződik a dolog. Csak III. Napóleon államcsíny után szánta rá magát, hogy – a megváltozott európai politikai és hatalmi konjunktúrát felismerve – részletesebb jelentést tegyen az osztrákoknak. Akik hagyták, hogy a dolog érlelődjön, miután a legfontosabb szálak már a kezükben voltak. Végül aztán 1852. január 24-én éjszaka megindultak egész Erdélyben a tömeges letartóztatások. Marosvásárhelyen, Székelyudvarhelyen, Csíkszeredában, Kolozsváron, Pesten, sőt Bécsben is tartóztattak le az összeesküvésben részt vevőket, vagy olyanokat, akiknek vajmi kevés közük volt hozzá, esetleg annyi, hogy valamit tudtak a szervezkedésről. Marosvásárhelyen fogták el Török János gimnáziumi tanárt, s mivel Horváthról úgy tudták, hogy Háromszéken tartózkodik, számára ott bocsátottak ki elfogatási parancsot. Ő azonban Vásárhelyen volt, s miután értesült Török letartóztatásáról, elment Vásárhely térparancsnokához, hogy szeretett tanáráról érdeklődjön. Letartóztatták.

Január 25-én indították a foglyokat Szebenbe. Akkor még csak Horváthot, Törököt, Nagy Samut, Dobolyi Sándort és Demjén Lajost. Két nap elteltével érkeztek meg az erdélyi császárvárosba, ahova már számtalan letartóztatott zsúfoltak össze. A kihallgatások során semmi konkrétumot nem sikerült rájuk bizonyítani. Ekkor a Heydte vezette haditörvényszék elhozatta Kispörgényből Bíró Mihályt. Aki aztán 25 éves vallomást írt, amelyben konkrét adatokat szolgáltatott az összeesküvéssel kapcsolatban. Így már könnyebben ment a nyomozás, most már a konkrét adatok súlya alatt páran vallottak. Ám még mindig nem elegendő. Ismét Szebenbe vitették Bíró, látszólag letartóztatva, és a 13-as cellába zárták. Szembesítések következtek, Bíró újabb adatokat szolgáltatott, mi több, a tárgyalóterem melletti szobából hallgatva a vizsgálat menetét, papírfecniket küldözgetett a kihallgatóknak, hogy milyen újabb kérdésekkel csaltatják kelepcébe a foglyokat.

Két évig tartott a vizsgálat. Aikire nem sikerült rábizonyítani a közvetlen részvételt, szabadon engedték. De ezeknek is házi őrizetben kellett maradniuk. Horváth Károly megpróbálkozott azzal, hogy mindent magára vállaljon, s ezzel megelőzze a további letartóztatásokat Háromszéken, ahol a legtöbb összeesküvő volt. Végül ötvenhárom személyt ítéltek halálra. Negyvennyolcnak megkegyelmeztek, ám őket is öttől tizennyolc évig terjedő, vasban töltendő várfogságra ítélték.

A bitófák árnyékában

1854. március 10-én a marosvásárhelyi Postaréten három bitófa magasodott. A város polgársága küldöttséget menesztett az akkori katonai parancsnokhoz, Nuppenau ezredeshez, hogy a kötél általi halált golyó általi halálra változtassa. Sem ő, sem pedig az akkori városbíró, Lázár János nem egyezett bele. Utóbbi még kajánkodott is, hogy "elég fa van a város erdein az ilyen szép madarak számára". A veszthelyen pedig saját maga ellenőrizte, hogy elég magasak-e a bitófák. A három mártírt a vásárhelyi váról, a Vargák bástyájából kísérték gyalog a veszthelyre. Horváth díszmagyarban, bátran lépett a bitóra. Ugyanígy két társa, Török és Gálfi is bátran tették meg az utolsó lépéseket. A kivégzés után Lázár János főbíró házról házra járt oltatlan meszet keresni, hogy a kivégzettek testét azzal emészttesse el. És az egész városban nem akadt senki, akinek oltatlan mesze lett volna...

A kivégzés napján a városban több száz falragaszt függesztettek ki, melyeken "a nagyszebeni cs. kir. hadi törvényszék nevében a Marosvásárhelyt létező cs. kir. katonai vidéki parancsnokság" magyarázta a bizonyítványát. Lényegében egy előzetes szervezkedésben való részvételt tudtak csak kiagyalni, melyet semmiképpen nem lehetett volna veszélyesnek bélyegezni a vallomások alapján. Ám a kamarilla, és Schwarzenberg kormányzó példát akart statuálni. Ehhez asszisztált nekik a szebeni haditörvényszék és a vásárhelyi katonai parancsnokság. No meg az akkori főbíró.

A postaréti bitók mellett temették el a három vértanút. Évekig csak a sírhantok domborultak, mígnem a város polgárai 1874-ben közadakozásból megépítették a gránit emlékművet. Melynek az oroszlanoktól őrzött márványlapjára Jókai-sorokat véstek:

*"Szent hely ez, ó vándor! Egy nemzet tette e jelt itt
Leghűbb gyermekei végzetes sírja fölé.*

Élni szabadságban, vagy azért meghalni merészen:

Ezt hitték, vallák s haltak érette híven.

Törvényes, szabad és független, nemzeti állás

Intő szobra legyen, honfi, e drága jel itt!"

(1874)

A három oldalon pedig a három vértanú neve. Április 19-én Sepsiszentgyörgyön végezték ki a másik két székely vértanút, Bartalis Istvánt és Váradi Józsefet.

A történelem már csak ilyen

Olykor igazságot szolgáltat. A Schwarzenberg testvérek közül Bódog (a szebeni katonai parancsnok) dühkitörés miatt még a vizsgálatok ideje alatt, Károly (Erdély akkori kormányzója) kevéssel a kivégzések után halt meg. Tapferner fővizsgálóbíró Sopronba helyezték érdemei elismeréséül. A soproniak aztán 1860-ban egy éjszaka jelképesen koporsót vittek a házába. Az amúgy is állandó alkoholos mámorban élő vizsgálóbíró megrémült, megőrült, majd rövidesen meghalt. Lázár János marosvásárhelyi főbíró közmegejtés tárgyává vált a városban. Nemsokára ő is meghalt. Bíró Mihály, az áruló kisgörgényi birtokán – ugyancsak Orbán Balázs szerint – fényes palotát épített a vérdíjból. Ha valahol megjelent, mindenki távozott. A városban egyetlen vendéglős sem adott neki sem szállást, sem ételt, ha olykor fényes fogatán bekocsikázott a városba. 1861-ben, amikor a nevét, mint '48-as bizottmányi tagét felolvasták, az egész gyülekezet felkiáltott, hogy "meghalt". Később már nem tudni róla. Vagy legalábbis nem tartották érdemesnek feljegyezni, hogy mi lett a sorsa a megvetésen, kitzasztottságon kívül.

Így tudta Orbán Balázs. Utóbb Kelemen Lajos, a marosvásárhelyi születésű kitűnő helytörténész-tanár, 1993-ban megjelent Születtem Marosvásárhelyt című könyve némi újabb adalékkal szolgál a Bíró-ügyhöz. A Bíró Mihály vs. Orbán Balázs per kapcsán, melyet előbbi rágalmaszást indított, tudni véli, hogy Orbán tévedett Bíró szerepének megítélésében. Ám némi szubjektivitás ebben is van. Kelemen Lajosnak Bíró apai ágon távoli rokona volt.

2003. március 20-án Balogh Károly csittszentiváni nyugalmazott ref. lelkész újabb adalékokkal szolgál. Egy 1959-ben Bodoni Kálmán ref. kántortanító által neki elmesélt történet alapján, miszerint Bíró a csittszentiváni köztemetőben hantolták el, miután Csittszentivánon rokonlátogatás közben érte a halál. Balogh Károly értesülései szerint a helybeliek nem engedték a református temetőbe temetni a még mindig árulónak ítélt Bíró, s a kisgörgényi rokonok is megtagadták vele a kapcsolatot.

A Postarét neve Székely Vértanúk útja lett. Az obeliszk körül virágok nyílnak, a vaskerítést olykor lefestik, hogy ne rozsdázzon, s évente kétszer, március 15-én és október 6-án ünnepséget rendeznek mellette. Szinte soha nem történt meg, hogy bár egy utalás essék azokra, akiknek hamvai az emlékmű alatt pihennek. Bár a március 15-i emlékűnnepséget csupán öt nappal előzi meg a Székely Vértanúk kivégzésének emléknapját...

Az eltelt 14 esztendő alatt mindössze egyszer volt a székely vértanúknak szentelt megemlékező rendezvény ezen a helyen. Idén, a 150. évforduló kapcsán ismét lesz (2013-ban is volt - autonómia tüntetés, szerk.)

Március 10-én, a kivégzés 150. évfordulójának napján déli 12 órakor a marosvásárhelyi Vártemplomban megemlékező istentiszteletet tartanak. Igét hirdet Tökés

László, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke. Délután két órakor pedig a Székely Vértanúk emlékművénél koszorúzással folytatódik a megemlékezés. Ott lesznek a székely vértanúk szülőhelyeinek – Bágy, Telek, Martonos falvak – képviselői is. Illő és kellő megemlékezés bár egy főhajtással, az emlékműnél elhelyezett virágcsokorral Marosvásárhely és egész Erdély magyarsága részéről azokra, akik a bukás után alig egy évvel megpróbálták újból lángra lobbantani a reményt, és mert ezért a próbálkozásért életükkel kellett fizetniük.

Török János, született az udvarhelyszéki Bágyon 1806. június 11-én. A Marosvásárhelyi Református Kollégium teológia-tanára volt. Részt vett a szabadságharcban, elfogták, de Bem kiszabadította. 1852-ben ismét elfogták, a nagyszebeni cs. kir. hadi törvényszék 1853. október 11-én halálra ítélte. 1854. március 10-én a marosvásárhelyi Postaré-ten kivégezték. 47 éves volt.

Gálfi Mihály, született Martonoson (Udvarhely-szék) 1817-ben. Töröknek sógora volt. Mint szolgabíró kezdte közszereplését, utána ügyvédként folytatta. Az Udvarhely és Bardóc széki III. kerület szervezését vállalta magára. 1852-ben elfogták, a nagyszebeni cs. kir. hadi törvényszék 1853. október 11-én halálra ítélte. 1854. március 10-én a marosvásárhelyi Postaréten kivégezték. 37 éves volt.

Nagyvárad Horváth Károly, született 1829-ben a háromszéki Teleken. Földbirtokos volt. 1852-ben elfogták, a nagyszebeni cs. kir. hadi törvényszék 1853. október 11-én halálra ítélte. 1854. március 10-én a marosvásárhelyi Postaréten kivégezték. 25 éves volt.

Forrás: Erdélyi Napló, 2004. március 9.

Leng a székely zászló Székelyföldön

Fotó: Wikipedia

KÁNYÁDI SÁNDOR: NYERGESTETŐ

Csikországban, hol az erdők
zöldebbek talán, mint máshol,
ahol ezüst hangú rigók
énekelnek a nagy fákon,
s hol a fenyők olyan mélyen
kapaszkodnak a vén földbe,
kitépni vihar se tudja
másképpen, csak kettétörve,
van ott a sok nagy hegy között
egy szeliden, szépen hajló,
mint egy nyereg, kit viselne
mesebeli óriás ló.

Úgy is hívják: Nyergestető:
egyik kengyelvasa: Kászon,
a másik meg, az innenső,
itt csillogna Csíkkozmason.
Nemcsak szép, de híres hely is,
fönn a tetőn a nyeregben
ott zöldellnek a fenyőfák
egész Csíkban a legszebben,
ott eresztik legmélyebbre
gyökerüket a vén törzsek,
nem mozdulnak a viharban,
inkább szálig kettétörnek.
Évszázados az az erdő,
áll azóta rendületlen,
szabadságharcosok vére
lűktet lenn a gyökerekben,
mert temető ez az erdő,
és kopjafa minden szál fa,
itt esett el Gál Sándornak
száznál is több katonája.
Véres harc volt, a patak is
vértől áradt azon reggel.

Támadt a cár s a császár
hatalmas nagy hadsereggel.
De a védők nem rettentek
- alig voltak, ha kétszázan -,
álltak, mint a fenyők, a harc
rettentő vad viharában.
Végül csellel, árulással
délre körülvették őket,
meg nem adta magát
székely,
mint a szálfa kettétörték.
Elámult az ellenség is
ekkora bátorság láttán,
zászlót hajtva temette el
a hősokeket a hegy hátán.
Úgy haltak meg a székelyek,
Mind egy szálig, olyan
bátran,
mint az a görög háromszáz
Termopüle szorosában.
Nem tud róluk a nagyvilág,
hőstettükről nem beszélnek,
hírük nem őrzi legenda,
dicsőítő harci ének,
csak a sírjukon nőtt fenyők,
fönn a tetőn, a nyeregben,
s azért zöldell az az erdő
egész Csíkban a legszebben.

JÓKAI ANNA

IMA MAGYARORSZÁGÉRT

Öregisten, Nagyisten
Nézd, hogy élünk itt lenn
katlanba zárva
csodára várva
csöbörből-vödörbe magyarok.
Itt élünk se élve se halva
hurrá a vödörben hal van
süthetünk szálkás kis pecsenyét
a friss húst viszi már a fürge menyét
körben a bozótból
ragadozók szeme villog
az elhevert csordákon
áldozati billog.
/csitt, csak csendesen, ne kiálts,
mormold csak, mormold az imát/
Öregisten, Nagyisten
ha Te nem, ki segítsen?
sovány lakomára
nova bort kínáltak
s akik ezt megitták
mind bódultakká váltak.
/... csak csendesen, ne siránkozz,
bátran szólj elkábult hazánkhoz./
Öregisten, Nagyisten
érted sóvárog ma minden
akik hortyognak szanaszét
vagy éberen vigyáznak
síkos savas-eső alatt
bíz egyformán áznak.
/... csak csendesen, mind aki lázad,
báránybőr jelmezben figyelik a házad/
Öregisten, Nagyisten
erősíts a hitben
hogy ami késik
azért el nem múlik
él még a te nyájad
bárha szőre hullik.
/... csak csendesen, nem használ a lárma,
mostoha szülők közt még árva az árva/
Öregisten, Nagyisten
más remény nincsen
mint igazad kegyelmed
hogy Te szabj végül rendet
Maradék országnak
adj életet kedvet
a lecsonkolt többi
gyógyítgasd ne engedd
önnön-gyilkosává válni
haza kell találni!
/ csak csendesen, mert vád alá vesznek,
jönnek janicsárék, kerék alá tesznek/

Öregisten, Nagyisten
a vak lóra azt hazudták bátor
suba alatt kupec lett a pásztor
múdalokkal altat nejlon-furulyája/
dagonyázta altat pocsolóába.
/csak csendesen, ne élvezd a táncot,
csörgesd csak, csörgesd a vattázott láncot/
fájdalomban boldog régi jó Patrónánk
hegyeink elcsórták, eladó a rónánk
fulladtunk a füstben a folyónkban cián
sorvasztja a lelkünk a ránk tukmált Isten- hiány
mértékadó értelmiségi minden mérték nélkül!
hóhér a halottal cinikusan békül
dús szobákban ál-parasztok
a búzát égetik ők nem a harasztot
melősvezér nyüszít, uszít
munkásember helyben fut itt
a hajléktalant rendőr verte
shoppingcenter országszerte
mocskos pénznek nincsen szaga
gaztól rabolt s gaz lett maga
és a művész? Búsan kérde
megvették a tehetséget
sírasd őket ősi Anya
zsoldos pénznek nincsen szaga,
/... csak csendesen, hagyd Krisztust ítélni,
végtelen időben mindenkit megtérni!/
Öregisten, Nagyisten
kit kövessünk s kit nem?
érlelj az eszmében de a rögeszmét távoztasd
hisztériát úzz el indulatunk meghagyd
a reánk szabott leckét beteljesíthessük
göggösek se legyünk kétségbe se essünk
náci-tudat, bolsi-tudat
csak álarc a Szörnynek
egyképp, meggyötörtek
lám egymásra törnek
gonosz század elment
nehéz évek jönnek
melegítsd eszünket, okosítsd szívünket,
biztass hogy a testvérharc megszűnhet
göngyöld a Földgolyót Fiad köntösébe
édes hazánkat annak kellős közepébe
a lapulást-alkuvást váltsa már valódi béke.
Annyi gyalázatos koronát
őrizd meg számunkra misztikus koronád.
/... Csak csendese, akinek füle van, hallja,
a látónak látható, hasad az Ég alja/
Öregisten, Nagyisten
mit akarjunk, s mit nem:
törvényed vezessen
hogy e kis nép oda ne vesszen
át ne lyukadjon helyünkön a térkép
ki ne radiózzon a világi lét végképp

serkentsd fel szolgád a Magyarok Istenét
kend meg könnyektől elhomályosított szemét
küldd le a magasból újra e véres-veles földre
tarts köztünk szellemét most és mindörökre.
/ A Születés-hiszen az életünk hovatovább ráment-
mielőtt nem késő, Te mondd ki az Áment./

ANNA JÓKAI

PRAYER FOR HUNGARY

Ancient God, Great God, see
how do we exist down here?
Caught in a cauldron
waiting for your Son
frying pan to fire Hungarians.
Not living, nor dying,
bony fish a-frying.
Hurray for the feast –
the fresh meat was taken by a beast.
All around, behind the bush,
predators are eyeing us.
Here the herds, there herders,
sacrificial murders.
(Hush, quietly now, don't cry,
just murmur your prayers by and by.)
Ancient God, great God, see
if not Thee, who'd help me?
For our meagre dinner
new wine was the offer,
and those who drank it down
all fell off their rocker.
(...Quietly now, no wailing,
speak up: the dazed country is ailing.)
Ancient God, Great God, see
All pining after Thee?
Roundabout, those snoring yet,
watchful ones that don't forget,
under slimy acid rain
one and all alike get wet.
(... Quietly now, all rebel mouse,
in sheep's clothes hide who watch your house.)
Ancient God, Great God, aid!
Strengthen our failing faith
in that what is late yet, alas,
in the end shall come to pass.
Look! Your flock, it's still there
though it's been losing its hair.
(...On flutes for now, there's no use for an organ,
in foster care an orphan is more orphan.)
Ancient God, our Great God, note,
there just is no other hope
than your truth and clemency –
make order, show us some mercy!

Of what's left of our country
give it a lively temper,
the truncated rest of it
nurse-cure, do not endanger
to suicidal, wrong paths roam –
we must find our way to home!
(... Quietly now, or you'll be prosecuted,
commissars are coming, you'll be persecuted!)
Ancient god, Great God!
Blind horse's the one, they crowed,
shephards under cloak cloper'd,
lied lulled on the flute plastic
mud's sleeper-hold is elastic.
(... Quietly now, chained bear, dance, dance again –
rattle, rattle your cotton-wrapped chain!)
Long suffering Patron, happy when in pain,
stolen are our mountains, for sale are our plains,
choking in our smoke now, arsenic rivers,
force-deprived of God, our souls forlorn shrivels.
Standard-setting learned – have no standards to tell!
Cinically the hangman makes peace with whom he fell
In rich surrounds the fake farmer
not the chaff burns but the kernel,
union leader man rabble rouses
working man runs, makes no progress,
cops on the beat homeless men beat,
shopping centres nation wide lit...
Dirty money exudes no smell;
who thieves robs, becomes one as well.
And the artist, sadly you ask?
His talents have all been purchased.
Cry for them all, Ancient Mother,
soldier's pay does not smell, either.
(...Quietly now, leave Christ to judge them
time eternal shall convert them.)
Ancient God, Great God! Let us know
whom avoid, and whom to follow?
Steep us in ideas, but purge our obsessions,
banish hysterias – retain our passions!
Ans that our given tasks be brought to completion,
spare us from haughtiness, like from desperation!
Nazism and communism
mask the self-same evil,
one is the hammer the
other one's the anvil.
... Mean century gone by,
hard years come by and by...
Warm our minds, smarten our hearts,
let us believe that a civil war never starts!
Roll the Globe into the robe of your Son,
roll our country the middle, as one!
Lying-lows, come-to-terms, be replaced by real peace
after such shameful times
safeguard for us your mystic crown, your grace.

(...Quietly now, those who have ears, can hear,
those who have eyes see that the dawn is near.)
Ancient God, Great God,
what should we wish, & what not:
let your laws guide us all within our small parish,
let not this little folk, one by one, all perish,
let not be on the map a hole where once we were,
let us not be erased by this mean world from there,

awaken your servant, the God of Magyars at last,
wipe clean his tear-fogged, over-clouded sore eyes,
send him down from above to this blood-hollowed
ground,
keep his spirits from now on forever around.
(The Birth – as our lives by and by are now spent –
before it'll be too late, You pronounce the Amen.)

Translated by: Frank Veszely, Kamloops, March 15, 2013

Fotó: Márkus Hilda (erdelyma)

HABEMUS PAPAM

Jean-Louis Tauran protodiakónus bejelentése után az új pápa, az argentin jezsuita Jorge Mario Bergoglio, eddigi Buenos Aires-i érsek 20 óra 21 perckor kilépett a Szent Péter-bazilika erkélyére és köszöntötte a híveket. Az eső ellenére a Szent Péter téren több mint százezren gyűltek össze és ünnepelték az új pápát. 2013. 03. 13.

Bergoglio pápa ezekkel a szavakkal fordult a hívekhez: „Testvéreim, jó estét!

Tudjátok, hogy a konklávé kötelessége, hogy püspököt adjon Rómának. Úgy tűnik, a bíboros testvéreim a világ másik végére mentek el érte, de itt vagyunk. Köszönöm a fogadtatást. A római egyházmegyei közösségnek megvan a püspöke: köszönöm! Először is imádkozni szeretnék emeritus püspökünkért, XVI. Benedekért. Imádkozunk érte együtt, hogy az Úr megáldja és a Szűzanya oltalmazza.”

A Szentatya ezután elimádkozta a hívekkel a Miatyánkot, az Üdvözlégyet és a Dicsőséget, majd így folytatta: „Most pedig induljunk el ezen az úton: a püspök és a nép közös útján. A római egyház útja ez, azé a városé, amely a szeretetben minden egyházat vezet. A testvériség, a szeretet, a köztünk lévő bizalom útja ez. Imádkozunk mindig egymásért, kölcsönösen. Imádkozunk az egész világot, azért, hogy széles körű testvériség valósuljon meg.

Azt kívánom, hogy ez az út, amit ma elkezdünk az Egyházban, és amelyben engem az itt jelenlévő bíboros helynököm fog segíteni, gyümölcsöző legyen ennek a gyönyörű városnak az evangelizálásában!

Most szeretnék áldást adni, de előbb, előtte szívességet kérek tőletek: mielőtt a püspök megáldaná a népet, azt kérem, hogy ti imádkozzatok az Úrhoz, hogy Ő megáldjon engem: a nép imáját kérem, amely áldást kér püspöke számára. Mondjuk el csendben ezt az imát, a ti imádságokat értem.”

Ferenc pápa Urbi et orbi áldást adott minden jelenlévő hívőre, majd így búcsúzott tőlük:

“Testvérek, elköszönök. Nagyon köszönöm, ahogy fogadtatok. Imádkoztatok értem, és hamarosan újra találkozunk! Holnap a Szűzanyához szeretnék menni imádkozni, hogy oltalmazza Róma egész városát. Jó éjszakát és jó pihenést!”

Magyar Kurír

DOBOS MARIANNE

AZ ALÁZAT TITKA

Az alázatos Krisztus követésének titka: mindig kisebbnek lenni annál, aki éppen velünk szemben áll, és ezt éreztetni is vele. Az utolsó vacsorán, az Eucharisztia alapítása előtt a Mester megmosta a tanítványai lábát. Példát adott, és felszólított példája követésére.

Hétszáznyolcvan évvel ezelőtt, halála után alig két esztendővel, IX. Gergely pápa, 1228. július 16-án avatta szentté azt a Ferencet, aki megtérése után, egész életében, mindenben Krisztushoz hasonlóvá kívánt válni.

Amint végrendeletében olvasható: „Senki sem mutatta meg nekem, mit kell tennem. Maga a Legfőbbesőbb nyilvánította ki akarátát: a szent Evangélium példája szerint kell élnem. A mi urunk, a pápa megerősítette ezt számomra.”

Az élete ezután arról szól, hogy tettekre váltsa mindazt, ami a szent Evangélium példája. Azt az Emberfiát követte, akinek nincs hová lehajtania a fejét. Aki így szólt: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el mindenedet, amid van, és oszd ki a szegényeknek!” Vagy: „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét és kövessen!”

Ez a radikális Krisztus-követés volt az, ami az embereket ámulatba ejtette. Az a kor volt, amikor a dicsőségében az Atya jobbán ülő Uralkodó mellett, egyre inkább a Megváltó földi élete felé fordult a figyelem. Főként ekkorra már sokan elzarándokoltak a Szentföldre, és ezáltal is közelebb került sokakhoz a megtestesült Ige. Assisi Szent Ferenc pedig úgy a maga életével, mintahogyan a testvéreket is erre ösztönözte általuk is, a világban mintegy az embertestben járó Krisztus életét próbálta láthatóvá tenni, az Evangélium igéinek egyre tökéletesebb megvalósításán keresztül. Igen eredményesen. Példa erre az a történet, ami a testvérek körében így terjedt: Egy alkalommal, az imádságból visszatért Ferencet az egyik testvér, valahogy így kérdezte:

— Miért éppen téged? Miért éppen teutánad? Miért éppen hozzád? Miért teutánad fut az egész világ, és miért téged akar mindenki látni? Meghallgatni téged, és hallgatni rád. Hiszen nem vagy se szép, se valami nagyon tanult, nem vagy bölcs sem, de még nemesi származásod sincs. Mi az oka akkor annak, hogy az egész világ teutánad fut?

A kérdést mai változatban is feltehetnénk: Mi az oka annak, hogy mind jelentőségükben, mind számarányukban, a keresztény világunk meghatározó erejét azok a mai radikális Krisztus-követők alkotják, akik az általa alapított szerzetesrendek valamelyikében törekszenek az életszentségre. Gondolom, leginkább a szelídség alázata a szeretetben, amit a környezetében minden kor embere oly kevésbé tapasztal meg.

Már más írásomban is idéztem kedves mondatomat Ferrerótól, ami valahogy így hangzik: az igazi forradalom az lenne, ha Szent Ferenc visszatérne a földre. És milyen „forradalmi” cselekedeteket vinne véghez? A visszatért

Szent, ugyanazokat cselekedné, mint életében, újra megvalósítaná maga körül a szeretet forradalmát. Kedvenc, igen sok mai tanulsággal bíró történetem erről, amely az *Assisi Szent Ferenc Virágoskertje* című könyvben is olvasható, röviden a következő:

Egy alkalommal, egyik útján, egy jól nevelt gazdag, nemes fiatalember azzal a kéréssel fordult a Szenthez, hogy szeretne a testvérei közé tartozni. Fialat vagy még, jómódhoz, kényelemhez szoktál, nem tudnád te a mi szegénységünket, sanyarú életmódunkat elviselni - utasította vissza a kérését Ferenc. Az ifjú nem tágított, és korát meghazudtoló bölcs válaszával - Nem olyan emberek vagytok-e, mint én vagyok? Ha pedig, ti elviselitek Krisztus kegyelmével, én is el fogom viselni, mindazt, amit ti! - elérte, hogy a Szent, miután megáldotta, az Angyal nevet adta neki és azonnal fölvette rendjébe. Meg is állta ott annyira jól a helyét, hogy hamarosan ő lett a gárdián a Monte Casele-i kolostorban.

Ekkor történt, hogy a környéken garázdálkodó három hírhedt rabló beállított a kolostorba, és enni kért.

A fiatalember pedig étel helyett súlyos szavakkal szidta őket, többek között efféléket mondva: Nem érdemlitek meg, hogy a föld a hátán hordjon benneteket, hiszen nem vagytok tekintettel az emberre, és nem tisztelitek Istent! Takarodjatok innen, és többé ne kerüljetek a szemem elé!

A kevés kenyérrel és kancsó borral kolduló útjáról megtért Ferencről, amikor a történetéről beszámolt neki, dicséret helyett szemrehányást kapott:

- A bűnösöket sokkal könnyebben lehet visszatéríteni szelídséggel az Istenhez, mint kemény szavakkal. Mi megfogadtuk Jézus Krisztusnak, hogy Evangéliuma szerint

élünk. Márpedig a mi Mesterünk azt tanítja, hogy nem az egészségesegeknek, hanem a betegeknek kell az orvos, s nem az igazakért jött, hanem a bűnösökért. Egy asztalhoz ült le velük, hogy jó útra térítse őket. Ezután a szent engedelmesség nevében, a szeretet parancsa és Krisztus evangéliuma ellen vétett ifjút elküldte, keresse meg a rablókat, vigye nekik, amit Ferenc összekoldult, adja át a nevében, arra kérve őket, hogy több gonoszságot ne kövessenek el az embertársaik ellen. Féljék Istent! Ne bántsák, de szeressék a felebarátot! Ha pedig mindezt megteszik, gondoskodni fog szükségleteikről, ellátja őket.

Az ifjú elindult, Ferenc imádságba fogott. Amikor a rablókat utol érte a fiú, letérdelt eléjük, és a bocsánatukat kérte, amint azt a Szent meghagyta neki. Az ima ereje, a kegyelem pedig most is működött. A rablók gondolkodni kezdtek égbekiáltó gáztetteiken: kifosztják, megverik, megsebesítik, és megölik embertársaikat, mindezt lelkiismeret-furdalás nélkül. Nem félnek Istentől, nem félnek embertől. Mi lehet ennek a vége? Hiszen az élet rövid, de a kárhozát örök. Elnyerhetik-e még Isten kegyelmét? Belátták, hogy Angyal barátunk milyen igaza volt, amikor fejükre olvasta súlyos bűneiket, és megcsodálták, hogy mindezek ellenére ételt hoz nekik, eléjük térdel, és bocsánatot kér tőlük. Belátták, hogy vissza kell fordulniuk, mert ez az út egyenesen a pokolba vezet. Ha lehet még kegyelem és irgalom az ilyen megátalkodott bűnösök számára, azt kell keresniük, és elfogadni, kikérni Ferenc tanácsát a jó útra téréshez. Meg is tették. Ők meg is tették. Akik találkoztak a szeretet, az alázat és a szelídség forradalmával, Ferencel, meg is tették. Akkor is, azután is... *Magyar-Hon-Lap, 2008*

Molnár C. Pál: Szent Ferenc és a gubbioi farkas

A hegyi beszéd. Borsos Miklós

JUHÁSZ GYULA

A HEGYI BESZÉD

A Genezáret holdfényes vizén
Mint néma hattyú, halkán ring a csónak,
Fáradt halászok félhangon dúdolnak.
A Mester arcán boldog égi fény.

Ragyog a hegy ezüstös glóriában,
A ciprus bűvös illatot lehel,
A hold az ég tetőin vesztegel,
Köröskörül tavaszi újulás van.

Szőlő virágzik dús lankásokon
S a kékes árnyból, távol ormokon
Nászdala bűg az ittas gerlicéknek.

A földre ráborul egy mély igézet,
Jézus lehúnyja nagy, sötét szemét:
Halkan fölcsendül a hegyi beszéd.

JUHÁSZ GYULA

PILÁTUS

Pilátus mondá: Én téged szeretlek,
Te nagyszemű, te szomorú eretnek,
Beszéded formás, ékes és velős.
Oly idegen és mégis ösmerős!

Sokrates szólt így és Virgil dalolt.
De igazságod mégis csak koholt!
Az istened szép és eszményi tiszta,
De a meséket majd ki adja vissza?

Elmés, okos vagy. Mégse vagy te bölcs!
Nincs olyan állás, amelyet betöltés!
Kissé nagyon merész a szárnycsapásod,
Igen magasból nézed e világot!

Az ítélet kész! Tenni mit lehet?
Nagyon sajnállak. Nos hát, ég veled!
- Én Sokratest fölötte kedvelem,
De mégis, Caesar az én emberem!

KANADAI / AMERIKAI MAGYARSÁG

1949 óta szolgálja a nyugatra szakadt magyar közösséget.

Elismerten, a nyugati világ legnagyobb példányszámban megjelenő magyar hetilapja. Megjelenik minden szerdán délelőtt, és még aznap olvashatják, akik megvásárolják a torontói magyar üzletekben. Előfizetés \$75 egy évre vagy \$40 félévre, postázással.

A legfrissebb magyarországi, nemzetközi és sport híreket foglalja össze lapunk minden politikai elhajlás nélkül, mint a múltban. A Magyarországon hirdető több ezer olvasóhoz szólhatnak! Olvassa, hirdessen és rendelje meg a mindenki által szeretett Kékújságot!

A legjobban informált magyar a Magyarorságot olvassa!

Published by: Canadian Hungarian Media non Profit Corp.

747 St. Clair Ave. W. #103.

Toronto, ON M6C 4A4 Canada

Telefon: 416-656-8361, Fax: 416-651-2442

Kaleidoszkóp Hagyományőrző Klub

ahol a magyar tehetségek bemutatkozhatnak.
Írjon: rozsadancs@yahoo.ca

KATÓ BÉLA PÜSPÖK: SENKI NE FÉLJEN A CSELEKVÉSTŐL

A kolozsvári Farkas utcai templomban beiktatták pénteken (2013. febr. 1-én, szerk.) hivatalába az Erdélyi Református Egyházkerület december 14-én megválasztott püspökét, Kató Béla sepsiillyefalvi lelkészt.

Az egyházkerület 46. püspöke fogadalmat tett az anyaszentegyház hitelveinek, szabadságának védelmére, az eskü szövegében kijelentette, példaként igyekszik elől járni az egyház külső és belső építésében, közbenjár a „kebelbeli” gyülekezetek, iskolák, intézmények, egyházmegyék szellemi és anyagi jólétéért, mindezek érdekeit a fölöttes hatóság körében is hűségesen képviseli. *„Szent kötelességemnek ismerem az általános jogrend és közbékesség fenntartását erőm mértéke szerint és Isten kegyelme által előmozdítani, mindezekben pedig Isten dicsőségét munkálni. Isten engem úgy segítjen!”* – ismételte a népes gyülekezet előtt a hivatali esküt, amit Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke mondott előre...

Együttműködést ígért az Erdélyi Református Egyházkerület új püspökének a magyar kormány képviseletében Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere. Balog Zoltán köszöntőbeszédében azt mondta, Kató Béla eddigi élete olyan alap, amelyre lehet építeni. *„Használjuk az anyagi eszközöket, a politikát, a közjogi összetartozást, a gazdaságot, használjuk a nemzeti érzést, és építsünk az alapra”* – jelentette ki a lelkészként is bemutatott miniszter...

Az ünnepi istentisztelet keretében Kató Béla beiktatott püspök hirdette a szószékrol az ígét Jézus Péterhez intézett szavai alapján: *„Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!”* – pedig Péter egész éjjel halászott, és nem fogott semmit. Sikertelenség és az értelmetlenség érzése töltötte be. *„Ez a semmi tölt be sokszor minket is. Sokszor megfogalmazzuk, hogy nincs semmi értelme az életnek, a küzdelemnek. Ha elkezdjük kutatni, hogyan jutott ide az emberiség, be kell ismernünk: felelősek vagyunk ezért mi is, a keresztény egyházon belül a mi egyházunk is”* – jelentette ki a püspök.

De Péter mégis elindul Jézus szavára – mégis. *„Az én programom a következő hat évben ez egyetlen szó: mégis”* – hangzott el a szószékrol. *„Mégis kivetem a hálómát. Én hiszek abban, hogy újjászülethet a mi magyar református anyaszentegyházunk”* – mondta Kató Béla, és ennek hogyanját is kifejtette: nem halat, hanem hálót kell adni az embereknek; az egyház feladata, hogy visszaadja az emberek hitét, hogy senki ne féljen a cselekvéstől, az újrakezdéstől. Hiszen Péter is gazdag zsákmánnyal tért vissza a halászatból, miután Krisztus megmutatta neki az utat. Aki pedig Istent faggatja, az választ fog kapni tőle – bátorította hitvallásával a püspök a jelenlévőket.

Az igehirdetést ünnepi beszédek sorozata követte, majd az újonnan beiktatott püspök és az egyházkerület fogadalmat tevő tisztségviselői, a közgyűlési tagok, valamint a hivatalos meghívottak a Református Kollégiumba vonultak át ünnepi fogadásra.

Zsigmond Júlia, maszol.ro

FEKETE ZSUZSA

NINCS KÉT ÉLETED

Egy kicsivel mindig többet tett annál, mint amit a hivatali kötelesség diktált, vagy amit elvártak tőle. Az Erdélyi Református Egyházkerület új püspöke szerint éppen ezekkel a kicsi többletekkel lehet igazán nagy tetteket véghezvinni.

A püspöki kötelességek oldalakon keresztül olvashatók a kánonban, de ennél többet kell tenni, hogy a következő hat év termékeny legyen – jelenti ki Kató Béla a beszélgetésünk elején, és akkor még nem is sejtem, hogy tucatnyi példát sorol majd erre az életéből...

Kolozsvári hivatalában fogadja stábunkat, és türelmesen, szívesen beszél terveiről. Néhány perc elteltével már egyáltalán nem csodálkozom, miért mondják a munkatársai, hogy irodájából általában mosolyogva távoznak az emberek.

Forradalmi pillanatok nélkül

Pedig Erdélyben mostanában sem könnyű az élet: a hírek folyamatosan fogyatkozó magyarságról, előregedő gyülekezetekről, demográfiai, lelki és anyagi válságról, bizalmatlanságról, és ezzel összefüggésben a megújulás vágyáról szólnak. Kató Béla szerint az egyházi struktúra miatt a változtatásokat csak a folytonosság jegyében lehet végrehajtani.

– Az egyházban nem lehetnek forradalmi pillanatok, amikor mindenkit leváltanak, és senki nem emlékszik, hogy mi volt korábban. Nálunk a generációk egymásba kapaszkodnak, ennek az egyik legjobb példája, hogy a presbitériumokat három évre választják, tehát a püspöki ciklus hat éve alatt lezajlik egy választás. A fele megújul, a másik fele marad, így megmarad a folytonosság, és emellett esélyünk van a megújulásra is. Püspökhelyettesként részese voltam az elmúlt hat esztendőnek, de habitusomnál fogva mások a megoldásaim, mint az elődömnök. Nyitott embernek gondolom magam és annak is mondanak. Sokat fektetek az emberi kapcsolatokba, személyes beszélgetésekbe. Természetesen nem tudom mindenki problémáját megoldani, de érdekel az emberek sorsa, meghallgatom őket, együtt gondolkodom velük és közösen keressük az utakat, amelyen tovább mehetnek. Ez a fajta vezetői attitűd meghozta a gyümölcsöt eddig is az általam vezetett gyülekezetekben, illetve intézményekben.

Kató Béla Illyefalván

Gazdasági zseni?

Kató Béla arról beszél, hogy leginkább az egyház társadalomban felvállalt szerepe miatt ismerték meg nevét.

– Illyefalvi lelkészként olyan alapítványokat, intézményeket hoztunk létre, amelyek nyomán több tízezer munkahely létesült. Számos helyen modellértékűvé vált a munkánk. Ilyen például az illyefalvi gyermekfalu, ahol gyermektelen házaspárok neveltek fel négy-négy árván maradt gyermeket. Minden évben egy gyerekkel gyarapodott a család, a férj munkahelyet kapott, az anya pedig nevelte a kicsiket. Négy év múlva az utolsó gyerek is nagykorú lesz – mondja elgondolkodva, majd elém teszi önéletrajzát, amelyben fontosabb tevékenységei között említi több imaház, valamint orvosi központ építését, hitelszövetkezet és önszegélyező pénztár, a LAM Mikrohitel Rt. megalapítását, az egyházi ILCOM építővállalat alapítását, több alapítvány létrehozását és számos felújítást, építkezést. Rápillantok a papírokra, és kikíváncozik belőlem, amit többektől hallottam: azt mondják Kató Béláról, hogy gazdasági zseni.

– Az Úr adott talentumot hozzá – válaszolja, hangjában nyoma sincs nagyképűségnek, de álszerénységnek sem. Hozzáteszi, fontos, hogy az ember mégse keverje össze a hivatását más területekkel.

– Mindent, amibe belefogtam, igyekeztem hamar megtanulni, de soha nem lettem közgazdász, menedzser, politikus vagy egyetemi oktató, hanem mindig lelkipásztor maradtam, és püspökként is szeretnék az maradni. Minden, amit létrehoztam, a lelkipásztori mivoltomból adódik. Nem kell állandóan az ördöggel társítani a pénzügyeket, bár nagy a kísértés. Számos fiatal közgazdász, uniós pályázatíró fiatal van, akik ma már egyházfenntartók, iskolafenntartók. Minden évben építettünk valamit és a hitelintézményünk évente ezerszámra támogatja a vállalkozásokat, ezek jó dolgok.

Vissza a csigaházba

Az egyházat szívesen visszatuszkolná a csigaházába a társadalom egy része, a környezet és a politika – véli Kató Béla.

– Ki akarják osztani a szerepünket, ami annyiból állna, hogy maradjunk a templomban. Pedig mi is a világban élünk, és a hétköznapiakban ott próbáljuk megmutatni, amiről vasárnaponként a templomban beszélünk. Ha nincs terünk, nem vállaljuk fel a keresztyén életmódot és nem próbálunk megoldásokat kínálni, hamar eltávolodhatunk a saját közösségünkötől is. Akkor viszont csak steril és pusztán dogmák alapján megfogalmazott egyházunk lesz. Nekünk is válaszolni kell a fiatalok, a családok, munka nélkül élők problémáira. Az egyház társadalmi szerepvállalása sokrétű, amelybe ugyan a napi politika nem tartozik bele, de a véleményünket elmondhatjuk és felhívhatjuk a figyelmet az egyenlőtlenségekre, megoldatlan kérdésekre, hamis utakra.

A teológia és az ökonómia metszéspontján

Beszélgetésünknek ezen a pontján felvetem Kató Bélának, hogy a püspökválasztáskor ellenfelei arról beszéltek: nem üzletemberre, hanem lelki vezetőre van szüksége az egyháznak.

– Veszélyes, ha szembeállítják ezeket a dolgokat egymással. Az ökonómia és a teológia metszéspontjában nagy dolgok szülehetnek. Ha csak az ökonómia van, és kizárólag evilági szabályok szerint élünk, elmehet egy irányba az életünk. Ha csak az égbe tekintünk, az elszakíthat a földtől. A kettőnek találkozni kell, és ezt nem szabad szem elől téveszteni vagy kijátszani a kettőt egymás ellen. Nem szabad azt mondani, hogy csak az anyagiak érdekelnek és a szellemiek nem. Közben pedig álságos történeteket ismerünk az egyházban... Gyakran elbújunk a hivatásunk mögé, és még a Szentírást is arcunk elé tesszük, hogy eltakarjuk az életünket. Ha viszont bátran felvállaljuk akár az emberi szükségleteinket, és ezeket egy felülről jövő fénysugárban folyamatosan ellenőrzés alá helyezzük, akkor megmarad az egyensúly, a mérték. Nem leszünk tökéletesek, de folyamatosan alakítja a földi életünket, ha felülről kapjuk az indítást. Sokszor mondom a munkatársaknak, ha csak a rendőrtől félsz, vannak rá módszerek, hogyan lehet kikerülni. De nekünk van egy elszámoltatónk odafönt, nap mint nap oda kell állnunk az Úr elé, és akkor nincs szükségünk horizontális ellenőrökre. Nekünk nem a főnökünknek kell elszámolnunk, ez adhat az egyházban élőknek minőségibb életet. Nemcsak a kolostori, imádságos élet való Isten dicsőségére, hanem a mások számára elvégzett munka is pozitívan befolyásolja az életünket.

Nem temetési menetet akarok vezetni

Filozofikus gondolatok következnek, amikor arról beszél a püspök, hogy szerinte sokan úgy élnek, mintha itt, a földön újra egy másik életük következne. Pedig Isten erre a néhány évtizedre teremtett minket, és nem lehet úgy eltölteni ezt az időt, hogy csak várjuk ölbe tett kézzel valami jó dolog bekövetkezését, és csak vegetálunk.

– Nem azon kell lamentálnunk, hogy mit rontottak el Trianonnal, hogy mi volt tíz éve. Nekünk az a felelősségünk, ami most történik. Az egészséges embernek minden nap alkotni, teremteni kell. Ha a tömeg csak üldögél és nem tesz semmit, az bűn. Amikor az erdélyi egyház jövőjéről beszélek, én nem egy temetési menetet akarok vezetni. Tudatában vagyunk annak, hogy a kegyetlen számok realitása mit vetít előre. Ha a népességfogyás így folytatódik, pontosan ki lehet számolni, hogy egy falu gyülekezete mikor tűnik el. Ez a realitás. A református egyház a magyarok egyháza Erdélyben, mi nem végzünk missziót a románok között. Ha elvész a magyar iskola és óvoda, akkor elveszítjük a megszületett gyerekeket is. Óriási hatása lehet az ige hirdetésnek abban is, hogy rábírnak a fiatalokat, értsék

meg: a teljes Kárpát-medencei egyház ki fog veszni, az egész európai keresztyén kultúra is elveszhet, ha nem születnek gyerekek. Egy társadalmat csak fiatalokkal lehet fenntartani. Ha nem születik meg a párok harmadik vagy negyedik gyereke, akkor nem marad nekünk senki. Akkor idősként már minket is egy ázsiai forgat majd a betegágyban. Fel kell ébredni, mert ha nem változtatunk, akkor vége a mi történetünknek. Minden terv, projekt, építkezés a fiatalokért van, de ha nem születnek gyerekek, akkor az egész fölösleges és értelmetlen. Az egyháznak nem elég a templomban prédikálni, hanem munkahelyeket kell teremteni, és aktívan részt venni a társadalomban. Muszáj a társadalom lelkiismeretének lennünk, mert ha ezt a hedonista életmódot folytatjuk, akkor tudjuk, mi a következménye. Áldozathozatalt kell gyakorolni, nem azt nézni, hogy nekünk jó és könnyebb legyen. Az élet értelme az áldozatvállalás.

Az utazó

Kató Béla egy lerombolásra ítélt, 170 lelkes faluban kezdte meg a szolgálatát a Ceausescu-diktatúrában. Lerobbant parókia, idősödő falu, apátiába süllyedt gyülekezet várta, akik nem akartak semmit tenni, csupán a véget várták. A fiatal lelkész azonban épített, javított, és nem érdekelte a „realitás”. Nincs két élet a földön, ismétli meg, majd egy hasonlattal él.

– Nem lehet eltékozolni az időt. Az elmúlt hatvan évben voltak kollégáim, akik a kommunista rendszerben éltek és szolgáltak, közben pedig mindig a „nagy vonatot” várták és nem mertek felülni a kicsire, mert az nem az igazi. A váróteremben ültek, miközben jöttek-mentek a vonatok, de én mindig felszálltam az érkező vonatokra és éltem az adódó lehetőségekkel. Mire a rendszerváltás után, 1990-ben jött a nagy lehetőség, már megtanultam, és tudtam utazni. Mindez nem volt újdonság számomra, mert addigra már sokat tapasztaltam, számos emberrel találkoztam, akik megérintettek és gyakran én is megérintődtem. A Ceausescu-idők pedig elmúltak, és jó, hogy nem ültem tétlenül. Nyolc év után az egyik legrendezettebb és templomba járó gyülekezetet hagytam magam után. A kicsiny faluban megindult a mozgás és most is van élet.

Vasárnaptól vasárnapig

Kató Béla még illyefalvi lelkészként tanulta meg, hogy nem elég vasárnaponként hitről, reménységről és szeretetről beszélni a templomban, még akkor sem, ha az evangélium hirdetése a legfontosabb feladat.

– Ha a hétköznapiakon nem történik semmi, akkor nem tudnak elmenni az emberek egyik vasárnaptól a másikig.

Parókia Református Portál, 2013. jan. 30.

BARNA MÁRTA

**PÓSA ZOLTÁN AZ IFJÚSÁG MARADÉKA
(OSZTANKI OT MLADOSZTTA) C. REGÉNYE
MEGJELENT BOLGÁR NYELVEN
MAGYAR ÍRÓK DÍSZVENDÉGSÉGE SZÓFIÁBAN**

Szófia szívében, a Bulgária téren, a Nemzeti Kultúrpalotában december 3-tól 9-ig a magyar irodalom volt a XXXI. Szófia Nemzetközi Könyvvásár díszvendége. Ez azért is nagy megtiszteltetés, mert a bolgároknál a karácsonyi könyvfesztivál tölti be azt a kiemelt szerepet, amit nálunk a kora nyári Ünnepi Könyvhét.

A könyvkarnevált december 4-én délben Navracsics Tibor, Magyarország miniszterelnök-helyettese nyitotta meg, hangsúlyozván, hogy nincs siker és nincs gazdasági fölemelkedés a nemzeti nyelv és a kultúra megtartó ereje nélkül. Hatos Pál, a Balassi Intézet főigazgatója szerint is büszkéek lehetünk arra, hogy Bulgária legnagyobb könyvünnepén huszonnég magyar kötet szerepel, köztük frissen lefordított regények, esszék, költemények. A díszvendégként jelenlévő öt magyar író, Bánki Éva az ELTE és a Károli Gáspár egyetem tanára az Aranyhímzés című regényével (ford: Martin Hrisztov), Doncev Toso, a Magyar Írószövetség tagja, a Szófia Magyar Intézet igazgatója a Farkasüvöltés – Kutyonítás című novella-füzér regénnyel (ford. Julia Krumova), Györe Balázs, a Szépírók Társasága tagja a Boldogkönyv című regényével (ford. Szeptember Kjoszeva), Kukorelli Endre a Szépírók Társasága tagja a Rom. A komonizmus (sic!) története című esszékötettel (ford. Szeptember Hruszanova), Pósa Zoltán a Magyar Írószövetség választmányának, az Írószakszervezet elnökségének tagja Az ifjúság maradéka című regénnyel (Osztanki ot Mladosztta, ford. Julia Krumova) mutatkozott be a Nemzeti Kultúrpalota félemeletén otthonosan berendezett standon, ahol az írókat a magyar és a bolgár könyvekkel megrakott polcok, a falakon a műveikből kiemelt idézetek fogadták. Fölemelő

volt, ahogy a fizikai értelemben viszonylag távoli, ám a hozzánk, magyarokhoz lélekben nagyon is közelálló bolgár olvasóközönség zsúfolásig megtöltötte a széksorokat és lényegre látó kérdéseket tettek föl a magyar íróknak, dedikáltatták munkáikat a magyar íródelegáció tagjaival. Megható pillanat volt, amikor egy bogumil keresztény kezét csókolt Pósa Zoltánnak, s azt mondta: te igazi nagy térítő vagy, Mester

Izgalmas volt a Szófia Magyar Intézetben megtartott Mit ér a kultúrdiplomácia, ha magyar című vita, ahol elhangzott, hogy számítanak a Magyar írószövetség szakmai segítségére és szakmai ajánlásaira is mind a Balassi Intézet, mind a Szófia Magyar Intézet munkatársai. A gazdag, változatos program meglepetése volt, hogy a Sumeni Bolgár-Magyar Szavalóverseny díjazottjai egyperceseket adtak elő Örkény István születésének századik évfordulója tiszteletére. Szombaton a z Aleko Konszszntinov Szatirikus Színház a szerző jelenlétében mutatta be Egressy Zoltán Sóska, sültkrumpli című darabját Hadzsikosztova Gabriella fordításában.

A fesztivál profi szervezői, a Szófia Magyar intézet munkatársai, Doncev Toso igazgató és csapata, Julia Krumova, Dimitrov Györgyi, Nelli Dimova és a Balassi Intézet mindent megtettek azért, hogy a magyar vendégek otthon érezzék magukat az Alekszander Nevszkij katedrális és a Bojanai templom, a parkok, a vidám vendéglők egyszerre misztikus és modern nagyvárosában, a vendégszerető, magyarbarát Szófiában.

the coffee mill

MAGYAR ÉS EURÓPAI ÉTELEK

**A legfinomabb bécsi szelet,
gulyásleves, borjúpaprikás galuskával
Nagy saláta- és szendvicsválaszték
Likőrengedéllyel rendelkezünk
49. éve állunk vendégeink
rendelkezésére!**

**Minden nap nyitva
d. e. 10-től este 11-ig
Pénteken és szombaton este 12-ig
99 Yorkville Ave., Toronto, ON
416-920-2108**

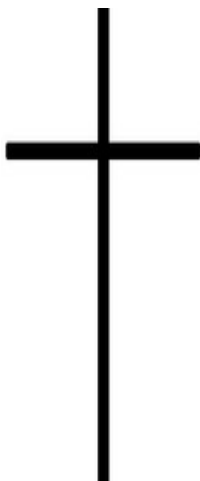
**Élőzene minden péntek, szombat és
vasárnap este**

BABITS MIHÁLY:

HÚSVÉT ELŐTT

S ha kiszakad ajkam, akkor is,
e vad, vad március évadán,
izgatva bellül az izgatott
fákkal, a harci márciusi
inni való
sós, vérizü széltől részegen,
a felleg alatt,
sodrában a szörnyü malomnak:
ha szétszakad ajkam, akkor is,
ha vérbe lábbad a dallal és
magam sem hallva a nagy Malom
zugásán át, dalomnak izét
a kinnak izén
tudnám csak érzeni, akkor is
- mennyi a vér! -
szakadjon a véres ének!

Van most dicsérni hősokeket, Istenem!
van óriások vak diadalmaid
zengeni, gépeket, ádáz
munkára hülni borogatott
ágyuk izzó torkait:
de nem győzelmi ének az énekem,
ércfalpait a tipró diadalnak
nem tisztelem én,
sem az önkény pokoli malmát:
mert rejtek élet száz szele, március
friss vérizgalma nem türi géphalált
zengeni, malmokat; inkább
szerelmet, embert, életeket,
meg nem alvadt fűrgé vért:
s ha ajkam ronggyá szétszakad, akkor is
ez inni való sós vérizü szélben,
a felleg alatt,
sodrában a szörnyü Malomnak,
mely trónokat öröl, nemzeteket,
százados korlátokat
roppantva tör szét, érczabolát,
multak acél hiteit,
s lélekkel a testet, dupla halál
vércafatává
morzsolva a szüz Hold arcába köpi
s egy nemzedéket egy kerék-
forgása lejárát:
én mégsem a gépet énekelem
márciusba, most mikor
a levegőn, a szél erején
érzeni nedves izét
vérünk nedvének, drága magyar
vér italának:
nekem mikor ittam e sós levegőt,
kisebzett szájam és a szók

most fájnak e szájnak:
de ha szétszakad ajkam, akkor is,
magyar dal március évadán,
szélnek tör a véres ének!
Én nem a győztest énekelem,
nem a nép-gépet, a vak hőst,
kinek minden lépése halál,
tekintetétől ájul a szó,
kéznyomása szolgaság,
hanem azt, aki lesz, akárki,
ki először mondja ki azt a szót,
ki először el meri mondani,
kiáltani, bátor, bátor,
azt a varázsszót, százezerek
várta lélekzetadó szent
embermegváltó, visszaadó,
nemzetmegmentő, kapunyitó,
szabadító drága szót,
hogy elég! hogy elég! elég volt!
hogy béke! béke!
béke! béke már!

Legyen vége már!

Aki alszik, aludjon,
aki él az éljen,
a szegény hős pihenjen,
szegény nép reméljen.
Szóljanak a harangok,
szóljon allelujja!
mire jön uj március,
viruljunk ki újra!
egyik rész a munkára,
másik temetésre
adjon Isten bort, buzát,
bort a feledésre!

Ó béke! béke!
legyen béke már!
Legyen vége már!
Aki halott, megbocsát,
ragyog az ég sátra,
Testvérek, ha tul leszünk,
sohse nézünk hátra!
Ki a bünös, ne kérdjük,
ültessünk virágot,
szeressük és megértsük
az egész világot:
egyik rész a munkára,
másik temetésre:
adjon Isten bort, buzát,
bort a feledésre!

SAJGÓ SZABOLCS

péntek este

lehull a röppenő kéz
elhallgatnak a talpak

és lecsukódnak a szemek
és bezárulnak a fülek
és a nyelv még egyszer megvonaglik

egy ajtó nyitásra vár
valaki kerülgeti a szíved

és befészkeled magad sebeibe
és kiállsz oldalából mint a lándzsa
és szög lesz a lábaiban

elvérsz kereszteden

mért vársz már ma harsonákat
ma még csak péntek este

friday night

a retreating hang falls
shuffling feet stop

eyes close
ears enfold
and the tongue jerks once more

a door is waiting to be opened
someone circles your heart

you nestle into his wounds
stick out from his ribs like a dagger
and become a nail in his feet

he is bleeding on your cross

why are you waiting for trumpets
tonight is only Friday night

Translation by Valerie Woods

PÓSA ZOLTÁN

HÚSVÉTI FÉNY A VÁROS FÖLÖTT

Nagypéntek deleje
Körmenet ereje
A szentség ideje

Hétfőn locsolkodás
Vérbő pajzánkodás
Huncut Piros tojás

...
Mise és friss virág
Óbor és olajág
Így kerek a világ

A dicső Nap minden reggel
Leszámol a holdsereggel
Elűzi a csillagokat
Árva Földnek utat mutat
Jelzőfényt is borít rája
A húsvéti nap sugára

feltölti az üres lelket
Betölti a tágas völgyet
ránk testál királyi széket
Ébreszti a magyar népet
Mennybolt izzó ékessége
Jöjj dicső Nap isten fénye

Nagypéntek ereje
Körmenet ideje
A szentség deleje

Hétfőn piros tojás
Huncut locsolkodás
Vérbő pajzánkodás

Mise és olajág
Óbor és friss virág
Így kerek a világ

*Pietro Perugino: Krisztus feltámadása, 1499.
Vatikán Múzeum*

BÁGYONI SZABÓ ISTVÁN

HONISMERET VAGY ANNAK FELADÁSA?¹

“Martinás Antal az egyetlen pantallós csángó, jobb, ügyesebb vendégbarát, mint a szabófalvi beteges pap. Miután meg magyar ember, szeret is egy kicsit politizálni. Mélabúsan beszél, hogy a nagymagyarországiak nem sokat törődnek ideszakadt testvéreikkel. Gazdagok, hiszen ’nincsen egy isz csángókból, ki kolduszkoggyék’. De azért a csángó csak ’egy gyerek, amelyiknek nincs apja isz, anyja isz’. Valami nagy ősi honszeretetet foszlányai szólnak hozzánk ezekből a tárgyaltalan sóhajokból...”

A Radnóti Dezső szerkesztette Erdély című honismertető lap 1900-ban megjelent 11-12. számában olvasom ezeket a sorokat, s mert szerzője, Rubinyi Mózes professzor, korának egyik híres nyelvésze volt, kénytelen vagyok mind a csángó nyelvről, mind pedig a Kárpátokon túlra rekedt csángómagyarság kilátástalan helyzetéről szóló sorait komolyan venni. Komolyan venni útinaplójának mindmáig érvényes figyelmeztetését, miszerint *“turista fogatokat kellene erre irányítani, hogy a Szereth folyó gyönyörűsége vidékének látványa mellett megláthassuk idegenségbe szakadt részeink fájdalmas elhalásának még meglévő tanúságait is”*.

Rubinyi tanár úr csángóföldi úti jegyzeteit akár egyik “keleti utazónk” közleményeként is felfoghatjuk, amolyan turisztikai érdekességet is beleláthatunk, de mihelyt az ismeretszerzés és mozgáskényszer egymásra hatásában kezdjük értelmezni: a fakuló mondatok felcsillannak, és bizony elgondolkodtatják a mai utazót, utaztatót is.

Nemrég Gyulán (nem idegenségben!) töltöttem családommal néhány napot, gyógyvízre és pihenésre fogott, no, és “idegen”-forgalmi adóval sújtott magyarként. Akár turistafogattal is érkezhettem volna, a panasz akkor is elhangzott volna. *“Végvár ez, egyetlen szezonra szabott végvár ez, uram – jegyezte meg a vasútállomás felé tartó taxisofer –, s mintha egyre mostohább ebben a rohanó világban. Itt Szent István ünnepe után akár be is zárhatnánk a kapukat!”* Helyi ember mindig többet tud a turistánál: a város évekkel ezelőtt óriási támogatásokat szalasztott el, ráadásul az ideai aszály az országszéleket mintha nagyobb erővel sújtotta volna, visszaesett a külföldi látogatók száma, s ha a Várszínház turistákat csalogató kulturális rendezvényei, színelőadásai, látványosságai nem töltenék fel a gyulaiak és itt nyaralók életét, bizony “felkopna az álluk”. Vagy az állunk. Mert a pénz olyan, mint a víz, kifolyik a markunkból.

Mit lehet mindehhez szólani? Gyulai polgároktól hallottam: bár jól megfizetett, fényképes igazolvánnyal minden helyben lakó látogathatja a szinte lábuk alatt felbukkanó, felbecsülhetetlen értékű gyógyforrásokat, ilyen meg olyan medencéket a Várfürdőn, mégis gyanakodva várják a következő évet, mi lesz, ha felelőtlen emberek megint elbaltáznak valamit, aztán nyakunkra zuhan a szegénység, még arra sem lesz pénzünk, hogy az egyetlen épen maradt

végvár körül a csatorna medrét kitisztítsuk... Magam, persze, nem ezt tapasztaltam, hiszen a messziről érkezőnek minden újdonság, azt viszont hallomásból is tudom, hogy hiába minden fogadó település, turistákat fogadó város vagy falu helyi igyekezete, ha országosan romlik a közfegyelem, az önismeret állaga, ha csak a látszatra adunk, az értékekre kevésbé. Ha nemzeti turisztikai programjainkat időnként fel kellett adnunk – pláne, ha Széchenyi tervként indult. Mert indult, Debrecenben, Hajdúszoboszlón, Kőszegen, Egerben és másutt. Indult, de magasabb (talán európai?) érdekekre a pénzforrásokat valakik betömték... Helyenként a gyógyforrásokat is. Jó, nagyon jó, hogy a forrás-eltöméseknek már vége!

“Egy gyerek, amelyiknek nincs apja isz, anyja isz”... Ilyenek lennének saját gazdagságunk birtokában maholnap? Mert hogy látva látjuk, újgazdagék Calsbardban mossák lábukat és nem Bogácson vagy Mezőkövesden, a sóbányák levegője után áhítózó milliomosok inkább a lengyel bányákat választják, nem Parajdot, nem Tordát, a görög vagy horvát tengerpart sokunk számára csábosabb, mint a Balaton-part. Diákcsoportjaink bizony inkább Bécs felé veszik útjukat, még mielőtt saját hazánkat megismerhetnék...

Tudjuk, jól tudjuk, megvan mindennek a maga oka-foka. Dőreség volna nemzeti önbecsülésünket összetéveszteni a pihenni vágyó, vagy gyógykezelésre utalt ember igényeivel. Tegye ki-ki a maga lelkiismerete szerint. De azt az évszázados panaszt, amelyet a csángómagyar “pantallós ember”, Martinás Antal megfogalmazott, azt meg kellene hallaniuk, kimondatlanul is, az illetékes uraknak. Mert valahol – szokványossá vált már a mondás – csakugyan léteznük kellene némi magasabb érdekeknek is... Istenek udvarában élő erőnek. De azt nemzeti önépítkezésnek, egészségesen önös honszeretnek nevezzük. A Kolozsvárott szerkesztett lap vastag fejléce alá Radnóti Dezső urunk bizonyára nem hiába illesztette a “honismereti” jelzőt. Elkelve minden időben. Már azért is, nehogy majd uniósokként mi is elcsángósodjunk, unokáink szemében – Trianon után ismételtelen...

*

Napokkal ezelőtt internetes levél érkezett címemre: a Kolozsváron megjelenő Erdélyi Napló 2012. aug. 30-i számában dokumentum-értékű, fényképes, katolikus templomtornyos riport látott napvilágot (Posch Dániel: Csángó falu a „Fekete-tenger martján”) az 1923-as „román földreform” csángó-magyarjainkat tragikusan érintő intézkedéseiről: a román hatóságok a trianoni döntést követően félszáz moldvai (Lujzikalagorból való) csángómagyar családot „kolonizáltak”, telepítettek át önkényesen Csángóföldről a vadidegen Dobrudzsába. A lap riporterei nyolc évtized múltán szólaltatják meg a Konstancától 22 km-re fekvő Oituz település még emlékezni képes „magyarjait”.

De vajon magyarok-e még? Vajon pislákol-e bennük a közösségi emlékezet? Avagy egész egyszerűen ők volnának

az a „gyerek, amelyiknek nincs apja isz, anyja isz”...? Akikhez évszázadonként kopog be, sóhajszekéren, az érdeklődő Gondviselés?

¹Az olvasott tanulmány a szerző 15 kisesszéből álló gyűjteményének egy gondolatébresztő darabja.

K Ö Z L E M É N Y

EURÓPÁNAK VÉDENIE KELL A VESZÉLYEZTETETT NYELVEKET

Szerdán, 2013. március 20-án, Brüsszelben, az Európai Parlament kulturális szakbizottságának (CULT) rendes ülésén szakértők meghallgatásával kezdődött meg az Európai veszélyeztetett nyelvekről szóló jelentés-tervezet előkészítő vitája.

Bevezetőjében a szakbizottság elnöke, Doris Pack német néppárti képviselő azt hangoztatta, hogy a veszélyeztetett nyelveket nem szabad összekeverni a kisebbségi nyelvekkel, ez a jelentés nem a kisebbségekről, hanem a veszélyeztetett nyelvekről szól – éppen ezért bizottsági elnökként egyetlen olyan módosító javaslatot sem fog átengedni, mely „rossz irányba vihetné a jelentést”. Az Európai Szabad Szövetség (EFA) frakciójához tartozó Francois Alfonsi korzikai jelentéstévő ezzel éppen ellenkezőleg, azt hangsúlyozta előterjesztésében, hogy a veszélyeztetett kisebbségi nyelveket védelmezni kell, mivel egyetemes európai értéket képviselnek. Az Unión belül most is vannak elnyomó nyelvi politikák, habár nyilván jobb a helyzet, mint a '80-as években. Különbséget kell tenni ugyanakkor az egyes konkrét helyzetek között, ugyanis, míg például a magyar nyelv európai szinten nem veszélyeztetett, Romániában azonban igen.

Tőkés László, a dokumentum néppárti árnyék-jelentéstevője örömmel üdvözölte, hogy Francois Alfonsi személyében egy korzikai felelőse van a nagy fontosságú ügynek. Itt, Brüsszelben a 23 hivatalos nyelv akadálytalanul használható munkánk során – olyan ez, mint egy álom. Ezzel szemben azonban olyan uniós tagállamok is vannak, ahol üldözik, tiltják egyik vagy másik nyelv használatát. Példaként a csángók helyzetét említette, akiknek egyes falvaiban manapság is büntetik és megfélemlítik azokat, akik a csángó-magyart használni, tanulni akarják. A román parlamentben pedig egyenesen botrányos volna magyarul megszólalni, miközben itt, Brüsszelben vagy Strasbourgban ez egészen magától értetődő. Az is ismeretes, hogy a sportéletben az utóbbi évtizedekben, illetve a nacionálkommunizmus idején miképpen szorították perifériára az erdélyi magyarokat. A kisebbségi nyelvek nemcsak azért fontosak, mert a többnyelvűség netalán gazdasági haszonnal jár, hanem azért is, mert önmagukban értéket jelentenek. Az „értékek Európájában” még akkor is

védelmet érdemelnek, hogyha „ráfizetéssel” járnak – hangsúlyozta az EP-képviselő. Az erdélyi szászok és svábok falvai olyanokká váltak, mint a kihalt kagylók, mintegy hétszázézer német ajkú tűnt el Erdélyből. „Mi, magyarok nem akarunk ugyanerre a sorsra jutni... s már csak ezért sem tudok egyetérteni Pack elnök asszonnyal, hiszen a kisebbségi nyelvek szinte mindig veszélyeztetett nyelvek is egyben. Jogi és politikai védelmet kell tehát biztosítani számukra, mivel egy nyelv egyben egy élő közösséget is jelent és annak megtartó ereje” – zárta szavait Tőkés László.

Az UNESCO veszélyeztetett nyelvekről szóló atlaszát ennek főszerkesztője, Christopher Mosley mutatta be. A jelenleg a világon létező mintegy hatezer nyelvnek közel a felét fenyegeti a teljes eltűnés veszélye. A folyamat azonban nem megállíthatatlan, az államok, kormányok nagyon sokat tehetnek azért, hogy egy-egy nyelvet megóvjának a megsemmisüléstől. Az UNESCO 2002-ben indította útjára ez irányú kutatási tervét. Az ebben részt vevő tudósok a veszélyeztetettség hatos fokozatú skáláját állították fel. Ezen egyébként a csángó-magyar nyelv, de az erdélyi szászok nyelve is súlyosan veszélyeztetett nyelvként szerepel.

Az 1992-ben elfogadott Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Chartájának alkalmazásáról szóló tapasztalatokat Adina Nichifor, az Európa Tanács illetékes titkárságának a munkatársa mutatta be. Amint kifejtette, a Charta, noha a „veszélyeztetett nyelvek” kifejezést nem használja, mégis egyedülálló intézményes eszköz Európában a közösségek és nyelvek védelmére. Külön is kihangsúlyozta, hogy ratifikációja kötelezővé vált az Unióhoz csatlakozni kívánó államok számára – bár az is igaz, hogy több jelentős EU-tagország, köztük például Franciaország, ezt az alapdokumentumot mind a mai napig nem fogadta el.

A Nyelvi Sokszínűségért Hálózat (Network to Promote Linguistic Diversity – NPLD) munkáját Meirion Pry Jones és Vicent Climent-Ferrando mutatták be. A regionális és kisebbségi nyelvek támogatása gazdasági felhajtóerőt is jelenthet egyben. Éppen ezért a többnyelvűséget óvnia, becsülnie kell Európának, az Unióban méltányos nyelvi sokszínűséget kell teremteni, azonos jogállást kell biztosítani valamennyi nyelv számára – hangoztatták az NPLD szakemberei.

Hozzászólásaikban Santiago Fysas Ayxela spanyolországi katalán, Petra Kammerevert német és Seán Kelly ír néppárti képviselők, a szakbizottság tagjai szintén a kisebbségi nyelvek védelmében szálltak síkra, sőt egyenjogú használatuk biztosítását szorgalmazták a sportéletben és a digitális kommunikáció terén, valamint az Unió hivatalos intézményeinek keretében. Piotr Borys lengyel néppárti képviselő viszont arra mutatott rá, hogy a Tőkés László által mondottak egy igen súlyos problémát vetnek fel, azt tudniillik, hogy a 2004 után csatlakozott országokban létező kisebbségi problémákat az Unió nem kezeli megfelelő módon.

A bizottsági vitanap délutánján Alfonsi képviselő

szervezésében műhelymegbeszélésre került sor, amelyen – többek között – a baszk, az oxcitán, a galíciai, a katalán, az olaszországi, szlovén nemzeti közösségek képviselői is részt vettek. A tanácskozáson mind a franciaországi, mind pedig a spanyolországi kisebbségi közösségek képviselői azt hangsúlyozták, hogy államaiknak változtatniuk kell eddigi, kisebbségellenes gyakorlatukon, mivel a nyelvi, nemzeti közösségek elleni állampolitikák immár tarthatatlanok Európában. Herbert Dorfmann dél-tiroli EP-képviselő konkrét hazai példával érvelt: az autonóm Dél-Tirol – Trento területén a többségi olaszok és a kisebbségi németek mellett élnek az alig húszezer lelket számláló ladinok, akik már rég eltűntek volna, hogyha nem részesülnek hatékony állami védelemben. Hogyha a tagországok nem tesznek semmit, és nem fognak össze, a veszélyeztetett – kisebbségi – nyelvek pusztulásra vannak ítélve, éppen ezért az Unió és országaink felelőssége sorsdöntő – zárta szavait a dél-tiroli autonómia európai képviselője.

Brüsszel, 2013. március 21.

Tökés László EP-képviselő Sajtóirodája

HOGY AZ EGYSÉGES MAGYAR NEMZET TAGJAI LEGYÜNK

Az ottawai külképviselet tagjai lelkes, segítőkész emberek, mindenki számíthat a segítségükre – üzeni Dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos.

Dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos kanadai látogatása során 2013. március 13-án előadást tartott az Ottawai Magyar Házban, ahol ismertette a Magyar Közigazgatás-Fejlesztési Program azon részleteit, amelyek további jelentős könnyítéseket és egyszerűítéseket jelentenek a nyugati magyarság számára.

Az egyszerűsített honosítás lehetőségének biztosításával a Fidesz-KDNP kormány a Trianon óta sajtó sebekben próbált enyhíteni – és noha szüleink, nagyszüleink egész életüket végigkísérő álma nem valósult meg, a törvény óriási jelentőségű az egységes magyar nemzethez való felzárkózás tekintetében.

Nemrég Kanadába látogatott Dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos, aki a könnyített honosítás folyamatát irányítja és felügyeli. Rövid telefonbeszélgetésünk során hallhattunk tőle azokról a 2013. március 1-től hatályba lépő változásokról is, amelyek a nyugati diaszpórát leginkább érintik.

A miniszteri biztos elmondta, hogy míg 2010 előtt évente mindössze 5000-6000 állampolgársági igénylést kellett elbírálniuk, addig az utóbbi két év alatt több mint 400 000 kérelmet kaptak, ami azt jelenti, hogy az emberek megmozdultak, tömegesen szeretnének élni a könnyített állampolgárság megszerzésének lehetőségével. Ennek a lebonyolítása hatalmas feladatot jelent, de most már zökkenőmentesen, szinte rutinszerűen működik. Ha továbbra is ilyen jól halad minden, remélhetőleg az év végére félmillióra emelkedik az új magyar állampolgárok száma. Immár a kanadai kérelmezők száma is 1000 fölött van! Örömmel vett részt Vancouver-ben egy eskütétel, amikor személyesen is tapasztalhatta azt a meghatottságot, amit az új állampolgárok átélnek az eskü szavainak elmondása és a honosítási okirat átvétele pillanatában.

Január 1-től annak ellenőrzése is Wetzel Tamás feladatkörébe tartozik, hogy az ú.n. állampolgársági megállapítási eljárás a legnagyobb rendben történjék. A tavaly egész évben dolgoztak azokon a könnyítő módosításokon, amelyeket a múlt év december 17-én fogadott el az Országgyűlés és amelyek most március 1-től hatályba léptek. A miniszteri biztos meggyőződése, hogy ezek a változtatások a kanadai magyarságnak a helyzetét is megkönnyítik. Példaként említette azt a múltbeli visszas helyzetet, hogy ha valakinek lejárt az útlevéle, mégha csak két hete is, akkor vissza kellett igazoltatnia a magyar állampolgárságát, és amíg ez nem történt meg, addig nem tudott semmit hivatalosan intézni otthon. Az új törvény értelmében ezután egy évig még lehet igazolni a lejárt útlevéllel is a magyar állampolgárságot.

Azonkívül létrehoztak egy olyan személyes lakcímnnyilvántartást, amibe mindenki bekerülhet. Ennek segítségével nagyon egyszerűen meg lehet állapítani, hogy ki magyar állampolgár és ki nem, azaz, aki egyszer kapcsolatba lépett a magyar közigazgatással, az bekerülhet a nyilvántartásba és nem kell hosszú ideig várnia, hogy újraigazoltassák az állampolgársági státuszát. Ezenkívül csökkentették az ügyintézési határidőket és egyesítették a formanyomtatványokat is, bővítették a külképviseleteket, pl. az ottawai nagykövetség négy főt kapott, hogy minél több kihelyezett konzuli napot tartva közvetlenebb kapcsolatot tudjanak tartani az emberekkel. Ez különösen jelentős Kanadában, ahol a távolságok hatalmasak. Megkönnyíti a munkát a mobil útlevél-adatfelvevő készülék bevezetése is, így nem csak Ottawában van lehetőség az útlevélkérelem benyújtására, hanem bárhol elindíthatjuk az eljárást, ugyanis a konzulátus a kihelyezett napokon felveszi az ujjlenyomatot és elkészíti a fényképeket.

Wetzel Tamás elismerte, hogy az itt élők számára a legfontosabb lépés a torontói főkonzulátus újra megnyitása lenne. Nagyon súlyos hiba volt annak a bezárása, mondta, mert a külképviseleti filozófia alapja a legnagyobb nyitottság. A világban élő magyarság előtt szolgáltató jelleggel kell fellépni, nem elzárkózni.

A miniszteri biztos a kanadai magyaroknak azt üzeni, hogy - mivel az Országgyűlés által elfogadott módosításokkal egyszerűbbé vált sok minden - keressék fel a külképviseletet, kövessék a kihelyezett konzuli napok időpontját, kérjék a segítséget, tanácsot, hogy megismerjék az állampolgárság igazolásának lehetőségeit. A fogadónapok elsődleges célja, hogy a távolságok leküzdésével minden érdeklődő számára elérhetővé váljon nemcsak az egyszerűsített honosítási eljárás, hanem egyéb konzuli ügyekben való közvetlen segítség igénybevétele is. Ismételten hangsúlyozta az állampolgárság tisztázásának fontosságát, mert a hivatalos nyilvántartásba kerülve annak évtizedek múlva is hasznát veheti akárki. Például ha most valaki bejelenti, hogy született Kanadában egy gyermeke és kéri a magyarországi anyakönyvveztetését, akkor a felnövekvő ifjú akár 20 évesen is bizonyítani tudja majd a magyar állampolgárságát és könnyedén el tudja intézni a magyar hatóságokkal az ügyes-bajos dolgait. Mivel az ottawai külképviseleten, akárcsak más országokban, a beosztottak nagy hozzáértéssel és lelkesen intézik ezeket az ügyeket, érdemes hozzájuk fordulni. (D. R.)

VARGA GABRIELLA

BALOGH JÓZSEF (1951 - 2011) KÖLTŐ POSZTUMUSZ BÁNKUTI MIKLÓS-DÍJBAN RÉSZESÜLT

A NapSziget Művészeti Díjak egyikét, a Bánkuti Miklós-díjat 2013-ban posztumusz Balogh József (1951–2011) költő, tanár, tankönyv- és dalszövegíró is megkapta.

Az elismerést a kitüntetett özvegye, Balogh Józsefné Anikó, valamint két fia, Balogh Zoltán és Balogh Mátyás vették át.

Ahogy minden esetben, a kitüntetést ezúttal is a Bánkuti-hagyaték gondozója, Zászlós Levente író, költő adta át.

BALOGH JÓZSEF POSZTUMUSZ DÍJAZOTT KÖLTŐ LAUDÁCIÓJA, 2013. március 1.

Balogh József: megszokott, általános vezeték- és keresztnév, így együtt is többen viselik. De ha egybeírva, valamely becézett formájában, megfelelő hangsúllyal ejtjük ki – „Baloghjóska”, „Balogh Jocó”, netán „Balogh Józsi bá” – a jelentése leszűkül arra a személyre, aki a rockrajongók számára a különleges ízű, tartalmas dalszövegek írója, a kisiskolások számára a rajongott magyartanár, az irodalmat kedvelők számára a tiszta szavú költő – azoknak pedig, akik közelebbről ismerték őt, mindez együtt.

Ő magát *magyartanárnak* és *magyar tanárnak* tartotta, *szép-, szak- és dalszövegírónak, aki sokat publikál*. Születését *világra-kéredzkesedésnek* nevezte, ez 1951. december 15-én történt Pécsen. Az ókori városban, a római Savariában, Szombathelyen nőtt fel és élte le életét. Költő és pedagógus volt, aki közel négy évtizeden át oktatott és nevelt, „nem középiskolás fokon”. Utóbb a Reményik Sándor Evangélikus Általános Iskolában szolgálta hivatását, hithű katolikusként. 2011. december 20-a óta nincs közöttünk.

Sokszor eltűnődtem azon, vajon miben rejlik „Baloghjóska” eredetisége, sajátossága, mitől olyan tipikus

„Baloghjóska” ő? Arra jutottam, hogy kétségkívül elsősorban az alkotói sokoldalúsága teszi azzá, de nem csak és kizárólag ez. A magam megítélése szerint „Baloghjóska” jellegzetessége ezen kívül még kedélyességet, erőt sugárzó személyiségében és – nem tudom másként fogalmazni – szóalkotó tehetségében keresendő. Ez világlik ki a méltán oly népszerű Lord együttes megannyi nagylemezéről és Gidófalvy Attila *Tízparancsolat* című albumáról, amelynek dalszövegeit jegyzi; ez világlik ki a megannyi, a magyar nyelv és irodalom tantárgyhoz kapcsolódó tankönyvből, munkafüzetből és más tansegédanyagból, amelyet szerzőként vagy társszerzőként hozott létre; ez világlik ki a sok-sok antológiából és saját verseskötetből, amelyben lírikusként szólalt meg; és ez világított ki minden egyes kulturális-közéleti szerepvállalásából, megszólalásából, megnyilvánulásából.

Jól emlékszünk arra, amikor a NapSziget Fesztivál vendége volt. Rögtönzött előadását mozdulatlan csendben hallgattuk. Szabadon beszélt, és mi, a hallgatóság, csüngtünk rajta, csüngtünk a szavain. Annyira a hatása alá kerültünk, hogy észre sem vettük, mennyire túllépte a másor forgatókönyve szerint részére fenntartott időkeretet.

Mindig mindenki szívesen hallgatta őt, lett legyen szó szavalóversenyen zsűrielnöki értékeléséről, vagy színjátszóköri foglalkozás vezetéséről, vagy egyszerűen csak egy közös vacsoráról vagy egy telefonbeszélgetésről. Mert azokból soha-soha nem hiányozhatott az építő, tanító gondolatok sora, egy-egy legújabb vers s legvégül egy-egy tréfa, egy-egy vicc.

Különlegesen színes, hangulatos egyénisége mellett engem éppúgy megragadott - ahogy az imént neveztem - a szóalkotó képessége. Olyan összetett szavakat, olyan metaforákat szőtt élő és leírt gondolataiba, amelyekre csak igazán nagy költők képesek. *Füvek imája*, *Zászlótűz*, *Versféhérben*, *Reményringató*, vagy említhetjük a Bánkuti Miklós-díjat kiérdemelt vers címét, a *Gagyizuhogás* szóösszetételt is. Nem mindennapi, de még a költészetben is fejfelkapásra sarkalló fogalmak, nemdebár?

Apropó, Bánkuti Miklós-díj. Mielőtt a kitüntetés átadása megtörténne, engedjék meg, hogy gratuláljak előbb a díj adományozóinak, mégpedig először is a ma átadott és átadandó díjak megalapításához, másodsorban pedig ahhoz a szemlélethez és értékítéllethez, amellyel az esztendő folyamán az alkotásokat figyelemmel kísérik és amely alapján a díjazott műveket és alkotókat évről évre kiválasztják. Személy szerint rendkívül boldog vagyok, hogy ebben az évben Balogh József is a kitüntetettek között van. Szoktuk mondani, hogy az alkotóművészeket haláluk után fedezi fel igazán az utókor. A NapSziget és Balogh József viszonylatában ez nem így van, hiszen a folyóirat rendszeresen közölte Jóska verseit, mint említettem, a NapSziget Fesztiválnak is vendége volt és számos más alkalommal is végeztek együtt közös munkát. S történt mindez azért, mert a NapSziget gazdái időben felfedezték a

költőt, az embert, akit életében tisztelni és becsülni érdemes volt, akire ma emlékezünk, s akire emlékezni érdemes és mindig is érdemes lesz.

Balogh József magáról így vallott: *„Tisztelem és szeretem a szép magyar szavakat, a belőlük teremtett regulázott gondolatot. Elpusztíthatatlanságukban úgy hiszek, mint a fák erejében, a madárdal hűségében, a fűszálak egyszerűségében, a csönd tisztaságában, az erdők fészket óvó halhatatlanságában. Istent arra kérem, ne engedje, hogy visszafelé folyjanak a folyók, felhők zuhanjanak szálló madarakra, s levegőben legyen a fák gyökere!”*

Volt még egy gondolat, ami soha-soha nem maradhatott ki az önmagáról tett vallomásaiból, nyilatkozataiból: *„Sajátom még két fiúgyermekem, a feleségem, néhány barátom és búzaszemnyi hazám.”*

Kedves Zoli, Matyi, Anikó, a két fiúgyermek és a feleség – örülök, hogy mindhárman itt vagytok! Ez is mutatja, mennyire fontos Nektek édesapátok, férjed emléke, mutatja, hogy büszkék vagytok rá. Lehettek is!

Devecsery László író, költő, a szombathelyi, Jordán Tamás vezette Weöres Sándor Színház rendezője, Szovák Csaba kuratóriumi elnök, Pölöskei Gertrúd, a felügyelőbizottság tagja, nektek pedig, akik *„néhány barátja”* közül valók vagy talán azok között is a legközelebbiek vagytok, Nektek azt kívánom, hogy nemes törekvéseteket, munkátokat, amellyel megalapítottátok a Balogh József Öröksége Alapítványt, koronázza siker! Ami pedig a *búzaszemnyi hazát* illeti, azt remélem tőle, hogy tisztelni, becsülni fogja a jelen és a jövő Balogh Józsefeit, a mi Balogh Józsefünk nyomdokain járókat! Így legyen!

BALOGH JÓZSEF

GAGYIZUHOGÁS

Életének nagy tette
gyufaszálát
még keresztbe sem tette.

*

*

Szponzorként bűgom, Csillagom:
idomod parlag' nem hagyom!
Bár rühellek,
egy castingra benevezlek,
sms-sel támogatlak,
s ha kell, mellben átszabatlak.

*

*

Kotyvasztgatok, te szegény,
mert csak erre van igény,
s hal leszek egy tortaműsor tetején!

*

Te kis, te nagy, Hogyismondjam,
hogy a gyomrom el ne rontsam,

vágod már, hogy mi az ábra?
Elmész ám a Balázsba vagy Mónikába!

*

*

– Magácska megácska?
– Több ennél, gigácska!
– Tehát sztárka, állócsillag?
Ne vergődjön, holnap jó lesz
meteornak!

*

*

Celeb vagyok, őserdei!
Itt van még a Terry, Fery,
'ki a kókuszt fejfel ver!

*

*

Felöklelik gondok sorra,
lelke szenved, sajog sorsa?
Joshi Bharat orvosolja!

*

*

Plémét ül a fűben,
rég nem szundikálgat.
Plémét talán meleg vagy,
hogy a hímnép nyugton hagy?
Plémét hipp, tapsi hopp,
a szobrozás megszokott!

*

*

Volt egyszer egy őzike,
úgy becézték Győzike.
Nem ápolta öreg néne,
mivel nem volt őzikeje.
A mesémnek s nekem vége,
itt a semmi, fuss el véle!

*

*

Egyszer sokan akként vélték:
mindegy legyen, csak ne érték!
Például, hogy
Nemecsek s Nyilas Misi nyámnyla,
mert egyik sem Pénzhazánknak sztárfia!

GÁRDONYI GÉZA

A CINEGE

Egyszer nagy hideg volt. Az ablakot jégvirágok nőtték be. Az emberek bundában mentek ki a szobából: a fülükre ráhúzták a sapkát, és kék orral és könnyező szemmel tértek vissza. Azt mondták, hogy soha, mióta élnek, ilyen hideg nem volt.

Juliska rálehel az ablakra. A jégvirágok megolvadtak egy helyen a leheletétől, és kerek tisztaság támadt ottan. Juliska kinézett azon a kertbe. Mit látott? Hóval prémezett fákat, és fehérséget mindenütt.

Az ablaktól néhány lépésnyire volt egy almafa. Annak az egyik ágán egy madárka ült. Piciny lába belesüllyedt az ágon fehérlő hóba. Szomorúan csipegett. Egyszer csak lehunyta a szemét. A feje aláhanyatlott. A következő pillanatban lehullott az ágról, és beleesett a hóba. A hátára esett. A lába az ég felé. Ott is maradt mozdulatlanul.

– Istenem! – kiáltott fel Juliska –, meghalt!

– Ki halt meg? – kérdezte Mariska.

– A kis madár. Megfagyott szegény.

Azzal kendőt kapott a vállára és kifutott. Fölvette a kis madarat és bevitte a szobába. Ott addig-addig melengették, mígnem egyszer csak fölemelte a fejét. Egy darabig bágyadtan nézett Juliskára, aztán felröppent. Rászállott a sifonér tetejére, és onnan pislogott szét a szobában. A leányok nevettek és tapsoltak, hogy így visszanyerte az életét a madárka. Előhoztak egy üres kalitkát a kamarából és hívogatták bele:

– Gyere bele, kis madár, ez lesz a te házad, adunk neked kendermagot, friss vizet. Olyan jó dolgod lesz, mintha nyár volna.

A madárka azonban nem értette a hívogató szót. Rémülten kerengett ide-oda a szobában. Olykor nekirepült az ablaknak és nagyot dobbantott rajta. Mindenképpen ki akart menni, vissza a tél rideg-hideg, havas világába. Végre megfógták és betették a kalitkába. Hogy vergődött a kis bolondos cinege! Mindenképpen ki akart szabadulni. Aztán, mikor látta, hogy a leányok elvonultak a szoba túlsó sarkába, megállott. A melle pihegett. Nagy ijedelemben volt szegény. Hanem azután, mikor észrevette, hogy nem bántja senki, leugrott a kendermagos vályúhoz, és evett-evett szegényke és ivott rá nagyokat. Néhány nap múlva megszélidült. Nem verte többé a szárnyaival a kalitka drótjait. Jólesett neki a meleg szoba, meg a jó étel-ital. Egyszer mi nem jutott eszébe: felült a legfelső ülőkére, és nótára gyűjtött. A lányok örvendezve állották körül.

– Dalolj, dalolj, aranyos cinege!

És a madár dalolt, dalolt félig lehunyt szemmel, boldogan.

Vajon miről dalolt? Talán a tavaszról? Talán a napsugárról? Talán az ibolyáról? Talán egy másik kis cinegéről, aki azóta megfagyott? Az egész telet ott töltötte a

kis madár. Jó kedve volt. Meg is hizott. A tolla élénkebb színben ragyogott, mint mikor odakerült.

Aztán jött a tavasz. A mezőn kizöldült a fű. Meleg napsugár szállott az égből. Az almafa virágzott s künn csicseregtek a fecskék. A cinege kidugta a fejét a drótokon és szomorúan nézett ki az ablak üvegén át a szabadba. Nem dalolt többé. Csak ült elgondolkozva, szótlanul.

- Most már eresszük el - szólott Juliska -, látom, hogy kikíváncozik.

- Jaj, ne eresszük el - felelt Mariska -, ki énekel akkor nekem?

- Ejnye, te szívtelen - szólott Juliska -, hát te csak arra gondolsz, hogy énekeljen neked, nem látod, hogy ő, szegény milyen szomorú. Ez nem sárga-fekete kanári, nem rabnak született madár, ez a szabadság madara, börtön neki a kalitka. Meghalna bánatában, ha zárva hagynánk.

- Hát jó - szólott Mariska -, eresszük szabadon. De mikor a kis cinege kiröppent és eltűnt a fák lombjai között, Mariska mégis sírva fakadt. És hát Juliska is törülgette a szemét.

- Isten áldjon, kis madár - mondogatták, a kendővel integetve.

- Isten áldjon - mondotta Mariska -, sohase hallom többé a te szép éneklésedet.

Másnap, ahogy ott ültek a szobában, az ablakon át beszálló napfényben, egyszer csak egy ismerős madárdal hangzik az ablakon át.

Ott volt a kis cinege. Ült a barackfán. Énekelte Mariskának meg Juliskának.

ÁPRILIS 11. A KÖLTÉSZET NAPJA - JÓZSEF ATTILA SZÜLETÉSNAPIJA

“Csak az olvassa versemet,/ ki ismer engem és szeret...”

JÓZSEF ATTILA

ÁPRILIS 11

A talló kalászeit hányva
S a verebek közé belesván
Nagy szél kapott föl egyszer engem
Hirtelen, áprilisi estén.

Gyerekeit kereste arra
S engem talált ott épp az utban.
Bömbölt, örült, s én mosolyogva
Rengeteg mellén elaludtam.

Vitt falvan, földeken keresztül,
Meghempergetett jó sárosra,
Cibálva és kacagva vitt egy
Pesti, csatagos külvárosba.

Az uccán vidám jasszok lógtak
S még vidámabban verekedtek,
Kiabáltak, kiabáltunk és
A jasszok végül berekedtek.

Mondom, valami nagy ünnep volt,
A hívek templomokba mentek
És reszketve, szomorú kézzel
Áldották őket meg a szentek.

S hogy a harangok búgtak, fölött
A szívekben nagy, esti béke.
A gyilkos végzett emberével
S úgy menekült, kalaplevéve.

Reménységnek és tulipánnak
Kicsikis deszka alkotmányba
1905-ben ígyen
Iktattak be az alkotmányba.

A kártyás munkásnak fiúként,
S a szép, ifjú mosóasszonynak,
Ligetnek, sárnak, vágynak, célnak,
Fejkendőbe kötözött gondnak.

A szegényasszony rég halott már,
De fiát a szél el nem hagyja,
Együtt nyögünk az erdőn éjjel
S együtt alszunk el virradatra.

1925. ápr. 22.

HÚSVÉTRA

DEVECSERY LÁSZLÓ

NYUSZIKALAND

- Örülnek majd a gyerekek! Ilyen szép hímes tojásokat még sohasem készítettem! – gondolta a nyuszi. Furcsa, nagyon furcsa hangokat hallott. Valami recsegett, ropogott. A tojásokra pillantott, és nem akart hinni a szemének!

Valamennyi tojás héja repedezni kezdett.

Előbb az egyikből, aztán a másikkól bújt elő egy-egy... kiscsibe... vagy... kiskacsa...

Valami szokatlan, valami más, valami oda nem illő volt rajtuk...

A szája tátva maradt, a szeme elkerekedett, mindkét füle lekonyult, aprócska farka pedig idegesen ide-oda mocorgott! Rájött a titokra: a sárga, pelyhes kis állatkákon gyönyörűen látszottak a tojásokra festett, rajzolt minták...

- Ekkora szégyent! Az öregapám sem hallott olyan húsvéti nyusziról, aki tojás helyett hímes csibét, kacsát vitt volna a gyerekeknek.

- Csip, csip, indulhatunk! – mondták a kiscsibék.

- Háp, háp, háp-háp-háp, mehetünk! – hápintották a kiskacsák.

- Inkább világgá megyek, de egyedül! – szólt a nyuszi. Aztán felébredt.

A sok szép hímes tojás ott sorakozott a polcon, ahová az este tette őket.

- Örülnek majd a gyerekek! – mondta a nyuszi, és megkönnyebbülten sóhajtott egy nagyot.

**DUNA
WORLD
RADIO**

A szülőföld
hangja.

Műholdas vétel:
Galaxy 25, 97°ny, 11867 MHz
Web stream:
www.dunaworld.hu

GYERMEKEKNEK

DEVECSERY LÁSZLÓ

HÚSVÉT

Szellő fut, szellő száll,
csókot ad szellő-lány.
Nap melenget, fény mesél,
mikor a tél véget ér.

Néked int a hóvirág,
s barka bontja bársonyát.
Itt a tavasz: kikelet,
s a HÚSVÉT is közeleg.

Gyimesi hímes tojások

ORMAY GABRIELLA: AZ ÉRTŐL AZ ÓCEÁNIG

Az Értől az Óceánig
Egy asszony élete egy tragikus korban

Egy Erdélyben született fiatalasszonyról szól a könyv, aki mint önkéntes ápolónő végigéli a II. világháború viszontagságait.

**5 Concorde Pl. Suite #3301
Toronto, ON
M3C 3M8 Canada**

DEVECSERY LÁSZLÓ

A KÉK PÉK

Itt a sarkon
van egy pékség,
jó kenyere
nagy dicsőség.
Miért verset
írok róla:
változás van
tegnap óta.
Mit gondoltok,
mit gondolt
a ravasz pék?

Hogy neki a
barna kenyér
semmiség!

Előhívta
feleségét:
- Ide figyelj
asszonyom!
Most a tésztát,
az egészet,
dagaszd át!

Füzesi Zsuzsa rajza

Tegyéle bele
ételfestő
kék festéket,
másként várjuk
ezután a
sok vendéget!

Kék a cégér,
a szakajtó,
az egérlyuk,
s minden ajtó.
A szobában
csupa kék szék,
odakinn meg
ez van írva,
persze késsel
felmázolva:

IBOLYAKÉKSÉG P É K S É G

Megjött már az
első vendég,
hogyan kenyerét
megcsodálja.
Kenyér haját
fel nem vágta.
Kért volna ő
barnát, régít,
de az bizony
nem volt nékik!
Jöttek vevők
egyre-másra,
ám hiába...

Kék könnyeket
sírt a kék,
kövér kis pék
feleség...
-Férjemuram,
édes kék-pék,
senkinek sem
kell e kékség!
Zsemle, percc,
kifli, kenyér
kéken másnak
semmit sem ér!
Süssük azt a
barnát, régít,
hogyan egyszer
az kell nékik!

Aki józan,
okos ember,
bölcse hallgat
a jó szóra...
és láss csodát!,
virradóra
tűz pattog a
kemencében,
barna kenyér
sül, mint régen...
S fenn a polcon
gyerekek,
minden-minden
nevetett!

Itt a sarkon
van egy pékség,
jó kenyere
nagy dicsőség.
Ismerem az
öreg péket,
vasárnap az
udvarára
visz egy széket;
felnéz némán,
fel az égre,
fel a csodás
égi kékre;
sóhajtozik
nagyokat...
Régi vágya
megmaradt...

Nézd a felhők,
olyanok:
zsemle, kifli
alakok,
mert fenn a Nap
büszke pásztor:
báránfelhőt
terel, számol;
közben bármit
megtehet,
Ő süthet
kék kenyeret...

A HÚSVÉTI PÉKSÉG

Itt a sarkon
van egy pékség,
jó kenyere
nagy dicsőség.
Am ezzel
pék-anyóka
esze fordult
virradóra.

Most az ötlet
kedves, remek,
szereti majd
minden gyerek,
mert anyóka
kitalálta,
kalács-tojást
süt a tálra.

-Vidám húsvét,
hímes tojás,
és kalácsból
lehet tojás,
de nem hímes,
s a pékségünk
nem lesz híres!
Így tűnődik
pék-apóka,
s válaszol rá
pék-anyóka:
-Ejnye, apó,
gondolkodjál,
most éntőlem
okosodjál!
Barna tészta,
sárga massa,
hímes tojást
is kiadja!

Anyó addig
ügyeskedik,
míg tojás nem
kerekedik.
Finom ízű,
hímes, formás,
sonka is jár
hozzá, tormás...
Most apóka
lelkendezik,
vidám kedve
kerekedik.

-Te sütsz tojást,
én meg nyuszit,
adjál nekem
gyorsan puszit!
Kalács-tojás,
kenyér-nyuszi,
veszi Kati,
viszi Gyuszi.

Húsvét napja
hajnalára,
pékség előtt
nagy a lárma:
mert mindenki
tojást venne,
hímes kalács
formát enne.
Kalács-tojás,
nyuszi-kenyér,
kosarukba
mind-mind befér.

Itt a sarkon
van egy pékség,
jó kenyere
nagy dicsőség.
Miért verset
írtam róla:
mind megtörtént
e sok móka!

BORCSA JÁNOS

IN MEMORIAM VERESS ZOLTÁN (1936 - 2013)

Sárgalábú Tóbiás a
kerítésre penderül:
- Kukkurigó! Kukkurigó! -
kiáltozza emberül.

De ni csak, a szemétdombon
még egy kakas fennterem:
- Kukkurigó! - kiáltozza
Kendermagos Kelemen.

Első nagy olvasmányélményem, hogy úgy mondjam, olvasás előtti időmből származik. A népi humornak az életben való jelenlétét, illetve a tréfás dalokban és rigmusokban formát nyert természetét kisgyermekkorban tapasztalhattam meg édesapámtól, és ugyancsak neki köszönhetően találkoztam az irodalomban testet öltött humorral is.

Ma sem felejtetem, hogy milyen elemi erővel hatott rám a Tóbiás és Kelemen, amint a Napsugár hónapról hónapra megjelenő számaiból felolvasta óvodáskorú kisfiának... Semmiféle idegen elemet és műviséget nem érzékelt benne a gyermek hallgató, s ezért örökre szívébe zárta a két fennhéjázó, ostoba kakas történetét. A szerzőség kérdése hosszú ideig fel sem merült benne...

A napokban elhunyt Veress Zoltán szépírói művének hatása, ha csak ennyivel volna mérhető, az is, mondhatni irigylésre méltó lenne. Hiszen felbecsülhetetlen, hogy az utóbbi ötven-hatvan évben hány, főleg gyermekolvasónak szerzett feledhetetlen élményt verses meséivel (Tóbiás és Kelemen, Irgum-Burgum Benedek, Rongy Elek, a példakép, Pinduri, a kis csuri), s ezáltal fonta szorosabbá az anyanyelvhez fűződő kötelékeiket, illetve kötelezte el az olvasás, az irodalom iránt őket.

Veress Zoltán pályáját igen mostoha körülmények között kezdte. Részt vállalva a kolozsvári diákok kommunistaellenes szervezkedéseiben, börtönbüntetéssel sújtották 1952-ben.

Szabadulása után érettségizett, majd teológus-, később bölcsészhallgató lett, de 1958-ban „rovott” múltja miatt kizárták az egyetemről. Eközben születtek gyermekirodalmunk remekbe szabott művei, 1961-ben pedig... az ő elbeszéléskötetével (Menetirány) indult a fiatal írókat indító Forrás könyvsorozat. Szeptember című regényét (1965) követően az elbeszélő többé-kevésbé elhallgatott, de mint a román irodalom tolmácsolója műfordítóként és verses meséinek újra- és újrakiadásával, szerkesztői munkája révén jelen volt... Stockholmban..., ahová politikai menekültként, súlyos tehertétellel a háta mögött érkezett 1985-ben, az erdélyi magyar kultúrát könyvsorozatokban gyarapító szervezői, szerkesztői és kiadói tevékenységet folytatott élete végéig...

Háromszék, 3013. febr. 16.

VERESS ZOLTÁN

IRGUM-BURGUM BENEDEK

(Részlet)

Ott, ahol a kölyök Olt még
nagy hegyek közt kanyarog,
égbe nyújtják homlokuk a
felhő-kucsmás havasok;
s a havasok oldalában
sűrű még a rengeteg,
élt egy medve, úgy hívták, hogy
Irgum-Burgum Benedek.

– Mindenem van, ami csak kell,
málna, bükkmakk, méz, eper,
derékaljnak puha pázsit,
ha az álom leteper;
megosztani ezt a sok jót,
jaj, kivel is tudhatom...
Boldog vagyok, de mi haszna,
ha megöl az unalom?
Így kesergett Benci mackó
társtalanul, egyedül,
várva, hogy az unalom csak
úgy magától elrepül;
sóhajtozott végre egy jó
izgalmas kis kalandér' –
ekkor tűnt fel háza táján
Bakonybéli Balambér.
– Jó szerencsét, Benci mackó,
no, hogy ityeg a fityeg?

– Hát köszönöm, elég rosszul,
csak ne mondd meg senkinek:
tágas barlang a lakásom,
hegy és völgy az udvarom,
de megöl az egyedüllét,
és a roppant unalom.
– Hát ne engeddd hogy megöljön,
azt a huncut mindenit;
megmondom én neked egyből,
hogy a bajon mi segít:
látom, van itt bőven minden
tágas lakhely, eleség –
nem hiányzik neked semmi,
csak egy csinos feleség.

Szeget ütött Benci mackó
fejébe a gondolat,
lám, az asszony elúzhathatné
a magányt, a gondokat –
kapta magát tehát gyorsan,
ünneplőbe öltözött,
s Bakonybéli Balambérnak

a fülébe dörögött:
 – Elmegyek a nagy erdőbe,
 feleséget keresek,
 ne legyen a nevem másképp
 Irgum-Burgum Benedek;
 addig is a barlangomat
 albérletben rád hagyom,
 s ha találok egy ügyes lányt,
 te leszel a násznygom.

Ment, amerre sűrű volt az
 irdatlan nagy rengeteg,
 ment szaporán háztűznézni
 Irgum-Burgum Benedek.
 Egyenesen Bús-Bozontos
 Barnabáshoz baktatott,
 s mielőtt az ajtóhoz ment,
 megverte az ablakot:
 – Jó szerencsét, Barna bátya!
 feleséget keresek...
 – Nohát akkor kerülj beljebb,
 édes fiam, Benedek.
 Bement Benci, s még a szó is
 ráforrott a torkára,
 olyan csuda medvelány volt
 Bársonyfülű Borbála!
 Szája széles, talpa tányér,
 szemével se kancsalít...
 Benci egyet nyelt, és így szólt:

– Megkérem a mancsait!
 Igen ám, de Borbálának
 van kéréje rengeteg,
 nem kell neki olyan lusta
 mackó férj, mint Benedek,
 akinek nincs mestersége,
 lyukas vasat nem keres...
 Borbálának dolgos férj kell,
 kéményseprő, kerekes,
 ács, takács vagy csizmadia,
 pék, lakatos vagy zenész –
 mindegy no, csak pénzt keressen,
 míg ő otthon heverész.
 – Ide hallgass, édes kérőm,
 Irgum-Burgum Benedek,
 menj, keress egy pénzes állást,
 akkor hozzád mehetek,
 mert aki csak szundikálni
 s lépszmézet nyalni tud,
 eltűnhet a szemem elől,
 le is út és fel is út!

IN MEMORIAM KATONA SZABÓ ISTVÁN (1922 - 2013)

Életének 91. évében, február 6-án elhunyt Katona-Szabó István, 1986 óta Gödöllőn élt író, újságíró, szerkesztő.

Kézdivásárhelyen született 1922. november 10-én. Tanulmányait szülővárosában kezdte, majd a Marosvásárhelyi Református Kollégiumban érettségizett. A Bolyai Tudományegyetem közgazdasági karán politikai gazdaságtanból és szociológiából szerzett diplomát 1947-ben. Mint egyetemi hallgató a Móricz Zsigmond Kollégium diákigazgatója volt és a Világosság című napilap riportere. Tanulmányainak végeztével rövid ideig tanárként dolgozott a bánffyahunyadi gimnáziumban, majd 1948-tól egy évtizeden át a Falvak Népe, illetve Falvak Dolgozó Népe szerkesztője, 1950 és 1952 között főszerkesztő-helyettese volt. 1958-tól Marosvásárhelyen a Művészet, majd az Új Élet főszerkesztő-helyetteseként, 1967-től a lap szerkesztőbizottságának tagjaként és rovatvezetőként dolgozott. 1955 és 1986 között tagja volt a Román, majd Magyarországra települése után 1986-tól a Magyar Írószövetségnek.

Első írása, egy, Tolnai Lajos marosvásárhelyi tartózkodásáról szóló adattár, Móricz Zsigmond lapjában, a Kelet Népeben jelent meg 1941-ben. Írói és publicisztikai érdeklődésével a népi írók mozgalmához és szellemiségéhez kapcsolódott. A falu és a parasztság felemelésében látta a magyar társadalom fejlődésének megalapozását. A szövetkezeti mozgalom erdélyi hagyományainak folytatását, a finn szövetkezetek mintájára, az önkéntes szövetkezés gondolatát képviselte. Szembekerült az MNSZ nemzetiségi jogokat feladó törekvéseivel és felszólalt az 1945. novemberi hírhedt Marosvásárhelyi Kiáltványa ellen, mely Erdély határainak végleges romániai megoldását, a határok megváltoztatásának szükségtelenségét hirdette meg a béketárgyalások előtt. Az intézőbizottság tagjaként a kiáltvány elfogadása ellen szavazott, és tiltakozásul kilépett az MNSZ Központi Intéző Bizottságából. A kiáltványt elfogadó vita és gyűlés jegyzőkönyvének szövegét személyesen adta át Tildy Zoltán miniszterelnök kabinetjének, Erdei Ferenc belügyminiszternek, és más leleplező anyaggal együtt Demeter Bélának, a magyar béke előkészítő bizottság erdélyi szakértőjének 1946 januárjában. Ezt a kiáltványt a román külügyminiszter felhasználta a párizsi béketárgyaláson a magyar igények visszaverésére.

Írói, közírói tevékenységével tudatosan, Sütő András főszerkesztősége alatt, célszerűen a magyar irodalom, művészet, és kultúra egymástól elszakíthatatlan egységét, közös hagyományainak folytatását szolgálta és jeles erdélyi képzőművészek és írók újraértékelését szorgalmazta. Mint szerkesztő és kritikus a fiatal művésznemzedék indulását

támogatta. Főleg az ellenzéki román írókkal való jó viszony ápolására törekedett, értékeik megismertetéséért cikkezett a magyar nemzeti öntudat erősítésével egyidejűleg.

Gondozásában jelent meg a Móricz-féle Magvető két erdélyi kiadása 1944-ben és 1945-ben, 1962-ben pedig magyar nyelvtan könyvet és olvasókönyvet szerkesztett a VII. osztály számára. Ő állította össze a romániai magyar művészek „ki kicsodáját”. 1955 és 1974 között több önálló kötete jelent meg.

1986-ban áttelepült Magyarországra és Gödöllőn talált új otthonra. Bekapcsolódott a politikába, 1991-1994 között az MDF városi szervezetének elnöke volt. 1995-től 2000-ig ő töltötte be a Remsey Jenő Művészeti Alapítvány ügyvezető elnöki tisztét, de ő volt a Nagy Sándor Művészeti Díj kezdeményezője és a Bolyai Egyetem Barátai Egyesületének alapító elnöke is 1995-től 2004-ig.

2012. november 11-én Gödöllőn ünnepelte 90. születésnapját, a jeles évfordulóra jelent meg új, egyben utolsó, „A nagy hazugságok kora – Életem Erdélyben” című dokumentum értékű könyve, ami a korábban kiadott „Nagy remények kora” és a „Visszaemlékezések” folytatása.

(Gödöllő város önkormányzata, Sajtószolgálat)

KATONA SZABÓ ISTVÁN

WASS ALBERT EMLÉKEZETE

Életem, mely átívelte a huszadik századot, úgy hozta, hogy közvetlenül és személyesen, vagy közös ismerősökkel áttételesen, összehozott... emberekkel...

Először Wass Albert gróf létezéséről szereztem tudomást, mint sokat olvasó és irodalomkedvelő diák. Olyan környezetbe kerültem a marosvásárhelyi református kollégiumban, ahol irodalomtanárom, Molter Károly ismert író volt, aki behozta a diákok köztudatába nemcsak a Nyugat, az Erdélyi Helikon íróit és a Kemény Zsigmond Társaság tagjait, akik maguk is ott szerepeltek a kollégium dísztermében, hanem mindenkit, akiről maga is írt. Nem stréberségből, hanem őszinte érdeklődésből olvastuk el nem mindig hízelgő kritikáit: ha nem is értettünk egyet Tamásit „Szabóinasnak” (Szabó Dezsőt utánzó) tituláló értékelésével, de elolvastuk cikkeit és vitáztunk róluk, persze csak magunk között. Wass Albert első könyvét akkor még nem olvastam, még nem volt annyira közismert, mint Nyíró, vagy Tamási, a Helikon közösségébe is csak 1936-ban került be, Szenczei Lászlóval együtt. Pedig ekkor már megkapta a Baumgarten díjat, ami irodalmi rangot jelentett s éppen Illyés Gyulával egyidejűleg. De Erdélyben ezt nem értékelték s mindig éreztem valami megmagyarázhatatlan elfogultságot, legalábbis tartózkodást Wass Alberttel szemben, aminek később kikövetkeztethető lett a magyarázata. Pontosabb okát jóval később, Bözödi Györgytől tudtam meg.

A Helikon csoport 1936-ban vette fel tagjai közé, ekkor

vett részt először a Kemény János-szervezte marosvácsi találkozóon és azután minden évben, 1944-el bezáróan. Könyveit kiadta az Erdélyi Szépművészeti Céh és az Erdélyi Helikonban olvashatóak voltak novellái. Az Erdélyi Elbeszélők című antológiában, már a jelentősebb erdélyi írók között szerepelt 1941-ben s fel kellett figyelni Molter értékelésére:

„Természetérzéke, tájmegidéző képessége – írta a bevezetőben Molter – csodálatos. Művei szélesen hömpölygő, robbanó erejű, nagyvonalú alkotások. A fiatal erdélyi prózaírók közül kiválik egyéni hangjával, látásmódjával, izgalmas történetei úgy áradnak belénk, mint egy forró vérhullám.”

Mégis nem volt olyan központi szereplője az akkori irodalmi életnek, mint az előtte járó nemzedék: Tamási, Nyíró, Kacsó Sándor, Nagy István és még sokan mások. Mert nem volt besorolható egyetlen politikai vonulatba sem. Részt vett ugyan a Marosvásárhelyi Találkozóon 1937-ben és fel is szólalt. De hamar rádöbbsent, hogy ennek a találkozóknak, mely az erdélyi magyar fiatal alkotók és szellemi vezetők egységét kívánta megalapozni, valójában mi a célja és az igazi háttere: a burkolt ún. népfront politika, a „baloldal” kizárólagos vezetését akarta becsempészni az egész erdélyi magyar közéletbe. Hiába próbálta Tamási naiv jóindulatával a magyar egységpolitikát, mint a kisebbségi ellenállás és megmaradás, önvédelem örök történelmi igényét kimunkálni, hiába zárkóztak el a Magyarországon akkor már nyíltan fellépő szélsőséges, nacionalista erőktől, a baloldal szélsőségesei (a kommunisták) megtévesztő jelszavakkal a maguk irányvonalát erőltették, a magyar nemzeti érdekek feladásával, a román baloldalnak tett engedményekkel és a magyar nemzeti önfeladás útját akarták kimunkálni. Beszédes ennek a Találkozóknak névsora: Balogh Edgár, Bányai László, Kurkó Gyárfás, Vincze János, Demeter János, Méliusz József mind megjelennek a színen, Kacsó Sándorral együtt és még jó néhányan az 1945 utáni Magyar Népi Szövetség főképviselői közül. De ott vannak a későbbi áldozatok, a kommunizmus üldözöttei, akik Hitler-ellenes ellenállók voltak ugyan, de hamisan megvádolva, „háborús bűnös” címen kerültek az elítéltek közé ártatlanul, csak mert nem azonosultak a „baloldallal”: báró Atzél Ede, gróf Wass Albert, gróf Teleki Ádám, Bözödi György, Venczel József, Demeter Béla és még sokan mások...

A Wass Albert elleni vádak olyan kiagyaltak és nevelésesek voltak, hogy senki sem hitte el, aki ismerte őt, írásait és a helyzetét is. Mert otthon sem lehetett, amikor az állítólagos retorzió történt és semmi katonai funkciója nem volt akkor, amikor az állítólagos gyilkos parancsot ő adta ki. Nevének említése azonban tabu volt évtizedekig, könyveit betiltották, kivették könyvtárakból és bezúzták, akárcsak Nyíró József műveit.

(Részlet az szerz Emberek, sorsok címen tervezett könyvéből)

TÁMOGASSA A MAGYAR MŰVÉSZETET!

A Szervátiusz Alapítványt Szervátiusz Tibor szobrászművész alapította édesapja, Szervátiusz Jenő születésének 100. évfordulójára.

Együttal létrehozta a Szervátiusz Jenő díjat, azzal a céllal, hogy ráirányítsa a figyelmet a Kárpát-medencében születő magyar művészetre.

A díjat a kuratórium évente adja át olyan képzőművészeknek, akik a nemzeti kultúra gyökereit felmutató, magas színvonalú művészetet hoznak létre.

A formakultúra ugyanis - a nyelv mellett - a legfontosabb identitás -megtartó erő egy nemzet életében: megmaradásuk záloga. Két éve, felváltva művészettörténész, illetve újságíró is kap alternatív Szervátiusz Jenő díjat.

Számlaszám: HU02 10300002-20609254-00003285

Szervátiusz Tiborné kuratóriumi elnök

Tel.: 06/20-338-9278

e-mail: alapitvany@szervatiusz.hu

**„A PÉNZ NEM MINDEN,
DE JÓ HA VAN”**

Tapasztalatom szerint, a gazdaságilag független emberek kevesebbet aggódnak a piac és az élet ingadozásai miatt. Átfogó pénzügyi tanácsadással segíték Önnek lelki nyugalma és vagyoni biztonságá megvalósításában.

Gábor László Vaski, CFP, B.Mus.

Senior Financial Consultant

390 Brant Street Suite 600,

Burlington, ON L7R 4J4

SOLUTIONS BUILT AROUND YOU™

Investors Group Financial Services Inc.

Tel: 905-333-3335, or 1-888-467-8844 (toll free)

Fax: 905-333-3559

e-mail: gabor.vaski@investorsgroup.com

www.investorsgroup.com

- ▶ BEFEKTETÉSI TANÁCSADÁS
- ▶ NYUGDÍJBEFEKTETÉS
- ▶ ADÓTANÁCSADÁS
- ▶ JELZÁLOGKÖLCSÖN
- ▶ BIZTOSÍTÁS*
- ▶ KÉSZPÉNZ KEZELÉS
- ▶ HAGYATÉK,
- ▶ VÉGRENDELET TANÁCSOK
- ▶ BRÓKER SZOLGÁLTATÁSOK

TM Trademarks owned by Investors Group Inc. and licensed to affiliated corporations
* Insurance products and services distributed through I.G. Insurance Services Inc.
Insurance License sponsored by The Great-West Assurance Company
** Brokerage services offered through Investors Group Securities Inc.

Cristal Opticians

Bring in your eyeglass prescription and you get free single vision plastic lenses when you purchase your frames from one of the thousands in our great selection. "Limited time offer. Some restrictions apply."

Catherine Szabó, Optician

Beszélek magyarul

Kedvezményes árak minden szemüvegre

Eye Exams Available

2643 Yonge Street, Toronto, Ontario, tel.: 416 222 8146

\$90
off one pair

\$180
off two pairs

MAGYAR NAPLÓ

**Az egyetlen szépirodalmi folyóirat
a DIGITALSTAND-on!**

A Magyar Napló elektronikus formája már a www.digitalstand.hu webáruházban is elérhető!
A digitális folyóirat tartalma teljes egészében megegyezik a hagyományos lapszámokéval.

Digitális lapszám vásárlása: 390 Ft

Digitális előfizetés

12 hónapra: 3960 Ft (12 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

6 hónapra: 1980 Ft (6 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

3 hónapra: 990 Ft (3 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

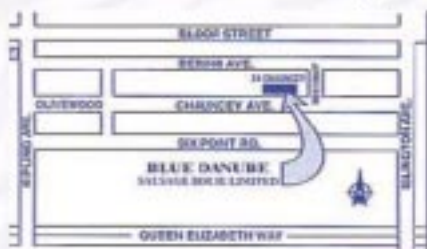
(Az árak az Áfá-t tartalmazzák.)

Fedezze fel a digitális újságolvasás előnyeit! Ha a Digitalstandot választja, a Magyar Napló mindig Önnél lesz, ráadásul kedvezőbb áron, mint korábban bármikor!

BLUE DANUBE SAUSAGE HOUSE LIMITED

**Igazi magyaros jóízű friss hentesárak
Finom házi sütemények
Magyar árak bőséges választéka
Szeretettel várja Önöket a Balega család**

24 Chauncey Ave.,
Etobicoke, ON M8Z 2Z4
Tel: (416) 234-9911
Fax: (416) 234-9122
bluedanubesausagehouse.com

NEMZETI REGISZTER

**“Magyarország üzen a világban
szétszóródott magyarságnak”**

2011. október 17-én elindult a
Nemzeti Regiszter,
a világ magyarjait összegyűjtő
kormányzati honlap.

A <http://www.nemzetiregiszter.hu>
honlapon

regisztráltak hetente kapnak egy rövid
hírósszefoglalót Magyarország és a
magyarság legfontosabb eseményeiről.

Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub

magyar tehetségek jelentkezését várja. Bővebb felvilágosítás: rozsadancs@yahoo.ca

Swiss Made Dermal Fillers- new and unique double-cross linked hyaluronic acid, of non-animal origin, made in Switzerland by Anteis (anteis.com), and used in Europe since 2003.

Perfectly homogenous products, with a better dermal bio-integration for the most natural results, with no lumps or bumps.

What does it do for you:

- modeling – correcting deep folds, facial contours and reliefs(cheeks), increasing lip volume, lifting eyebrow, jawline;
- filling – smoothing wrinkles and lines, nasolabial folds, enhancing lips, filling tear troughs, smiling lines, correcting scars;
- smoothing – correcting all type of wrinkle, lip contours and volume, marionettes line, periorbital lines;
- hydrating – rejuvenation source even for the most dehydrated skin, restoring the skin's elasticity and glow; preventing the appearance of wrinkles and cracks.

NEW PRODUCT: Modelis Shape finally available in Canada!

Advantages:

- Strong volumetric capacity
- Great ease of injection
- Absence of migration of the product
- Remarkable Malleability and Plasticity
- Correction of long life (1.5 to 2 years)
- Perfect and sure Bio-compatibility

NEW DEVICE: Inject Pen, The Anteis Injection System

Automated delivery system for all filler injection.

Advantages:

- A significant reduction in pain during and after injection.
- A notable reduction in side effects,
- A faster return to everyday life

NEW TECHNIQUE: Cannula injections.

Blunt Cannulas are the most advanced technique for injecting dermal fillers extrusion

- NO BRUISING AT ALL Since these cannulas are not sharp, they do not cut vessels.
- NO PAIN during or after procedures.
- NO RISK OF INTRA-ARTERIAL INJECTION
- NO RISK to cut any nerve or muscle

MESOTHERAPY: Superficial injections

Revolutionary method for Skin Tightening/Rejuvenation, Lipolysis, Alopecia (Hair Loss)

Call us for any other questions:

905 731 8800

**Address: 31 Disera Dr
Thornhill, ON L4J 0A7, Canada**

www.medicallaser.ca

BOLDOG HÚSVÉTI ÜNNEPEKET ÉS SZÉP TAVASZT MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK!

\$38.00 Tel: 416 491 4631

A torontói magyar közösség emlékkönyve

1938 - 2011

History of Toronto's Hungarian Community

szerkesztette

Dancs Rózsa

kp

Magyar-Angol Kulturális Folyóirat Hungarian-English Cultural Magazine

KALEJDOSZKÓP
ALEIDOSCOPE

"Nincs más háza, csak az anyanyelv..."
(Márai)

15
ANNIVERSARY

15 éve indult el

Észak-Amerika egyetlen kétnyelvű,

kimagasló színvonalat követő kulturális folyóirata

Szervátiusz Jenő-díjjal kitüntetett lap

Az összmagyarság irodalmi, kulturális,

tudományos munkásságára odafigyelő folyóirat

Főszerkesztő: Dancs Rózsa

Felelős kiadó: George Telch Kalejdoszkóp Publishing

www.kalejdoszkop.com rozsadancs@yahoo.ca

Tel: 416-491-4631